Άλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1995 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 1ο ● ΦΥΛΛΟ 25ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΓΡΙΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ζούμε τις - μεγάλης έντασης - κινητοποιήσεις των εργαζομένων στη ΝΑΥΣΙ και γενικότερα των εργατών της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος. Κινητοποιήσεις οι οποίες παρά τις αντιφάσεις και τα συνηθισμένα χαρακτηριστικά των εργατικών αγώνων της τελευταίας περιόδου, σημαδεύτηκαν και συνοδεύτηκαν από βίαια επεισόδια και συμπεριφορά επιθετική - τόσο απέναντι στην αστυνομία, όσο απέναντι στους πολιτικούς και στους συνδικαλιστές γραφειοκράτες.

Στους δύσκολους καιρούς που η επιθετικότητα του κράτους και των αφεντικών (αυτών των αδηφάγων ληστών της ζωής μας) χαρακτηρίζεται από την αναδιάρθρωση και ανασυγκρότηση των όρων και τρόπων κυριαρχίας τους (στην κοινωνία, στην παραγωγή, στην εκπαίδευση κτλ), η αντίσταση ενός κομματιού της εργατικής τάξης με διαφαινόμενη κάποια δυναμική ξεπεράσματος και ποιοτικής αναβάθμισης του αγώνα, μας συγκινεί και μας προκαλεί για δράση, κριτική και αλληλεγγύη. Από την μια μεριά έχουμε κάποιες επιλογές του ευρωπαϊκού σχεδιασμού των αφεντικών και τεχνοκρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για διάφορους τομείς της παραγωγής. Ένας από αυτούς τους τομείς είναι τα ναυπηγεία. Η καταλήστευση και εκμετάλλευση των εθνικών αγορών της Ρουμανίας, της Ουκρανίας, της Τουρκίας κτλ από τη διείσδυση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου - παρά τους ανταγωνισμούς των εθνικών αστικών τάξεων - μετατρέπουν τη λειτουργία των ναυπηγείων στην Ελλάδα ή την Ισπανία (οι αγώνες των εργαζομένων στα ισπανικά ναυπηγεία είναι πρόσφατοι και συνεχείς. Ότι μεθοδεύεται εκεί είναι το κομμάτι των συνολικότερων επιταγών της ΕΕ) σε κάτι ασύμφορο και αντιπαραγωγικό για τις νέες ανάγκες της κυριαρχίας.

Η ελληνική κυβέρνηση, λοιπόν, αναγκασμένη να συμμορφωθεί με τις υποδείξεις των Βρυξελλών, προωθεί λύσεις για τα ναυπηγεία και την ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος, οι οποίες θα οδηγήσουν στην ανεργία και την ανέχεια ένα μεγάλο κομμάτι του προλεταριάτου που εργάζεται εκεί. Δε φτάνει που μας καταδικάζουν στη φρίκη και στην εκμετάλλευση της μισθωτής εργασίας, αλλά ανά πάσα στιγμή μας πετάν (προφανώς μιλάμε για τη θέση κάθε εργαζόμενου/ης τόσο μέσα στην παραγωγή ως εργάτης/τρια όσο και στην προέκταση της έξω από αυτήν σε κάθε τομέα της ζωής μας) στην αθλιότητα της ανεργίας.

Είτε άνεργοι, είτε εργαζόμενοι, αποτελούμε μέρος της ίδιας τάξης, με τα ίδια συμφέροντα ενάντια στον κοινό εκμεταλλευτή: στο κράτος και στους αστούς. Ο αγώνας λοιπόν των άνεργων, ο αγώνας ενάντια στην ανεργία και ο αγώνας των εργαζόμενων, είναι τελικά, κομμάτια του ίδιου αγώνα ενάντια στη μισθωτή εργασία και την εξουσία. Γι' αυτό θα έπρεπε να συναντηθούν να συγκροτηθούν και να οργανωθούν στην κοινή επαναστατική πορεία.

Μπορεί να "φταίει και ο λαός που είναι μαραζιάρης", μπορεί το προσωπικό βόλεμα, η παραίτηση, η ηττοπάθεια και η εξατομίκευση να χαρακτηρίζουν τους προλετάριους, όμως πολλοί είναι αυτοί - έμμισθα τσιράκια των αφεντικών - που φροντίζουν τις δημόσιες σχέσεις και τη διαιώνιση του ψέματος και του αίσχους προς όφελος των κυριάρχων. Αν αιχμή του δόρατος είναι η καταστολή και η ωμή βία των μπάτσων, εγκέφαλοι και ενορχηστρωτές είναι οι συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τα media. Και τα δύο κατέχουν μια περίοπτη θέση στην απέχθεια και στο ταξικό μας μίσος. Και τα δύο προσπαθούν να εκτρέψουν, να διαχωρίσουν και να κατακερματίσουν τους αγώνες που αναδύονται, να μας αποκοιμίσουν για να γίνουμε πιο εύκολος στόχος, πιο αδύναμοι, πιο τρομαγμένοι.

Τα αφεντικά και οι συνεργάτες τους του κρατικού μηχανισμού, προτιμούν να δίνουν μάχες που θα κερδίζουν. Εκμεταλλευόμενοι αυτού του κατακερματισμού του προλεταριάτου, την έλλειψη ταξικής αλληλεγγύης, με καταλύτες τους γραφειοκράτες μανδαρίνους (που τους πληρώνουμε από πάνω!) υπόσχονται, αποκοιμίζουν και τέλος αποφασίζουν για τα αιτήματα μας, για μας χωρίς εμάς. Και η μοίρα των εριφίων είναι γνωστή ιστορικά !

Στην περίπτωση των αγώνων αυτής της εβδομάδας, αναζητώντας τη διαλεκτική μεταξύ των συνδικαλιστών ηγετών και της βάσης των εργαζομένων, οφείλουμε να παρατηρήσουμε ότι ο Πρωτόπαπας "σύρθηκε" στις διαπραγματεύσεις με την αστυνομία (αφού οι μπάτσοι είχαν πάρει το μάθημα τους από τους διαδηλωτές), προπηλακίστηκε και γιουχαΐστηκε. Αυθόρμητα και ενστικτώδικα οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι της ΝΑΥΣΙ και του Περάματος, καταλαβαίνουν ότι πραγματικοί προβοκάτορες του αγώνα τους είναι ο Πρωτόπαπας και κάθε Πρωτόπαπας. Το συνονθύλευμα των συνδικαλιστών των "αγωνιστών" δημάρχων, των "επαναστατών" βουλευτών του ΚΚΕ, όποτε εκδηλώνεται κάποιος αγώνας προσπαθεί να τον καθοδηγήσει, ελέγξει και εκτρέψει από τα ταξικά του χαρακτηριστικά. Τα κροκοδείλια δάκρυα του Λογοθέτη, του Πρωτόπαπα και των άλλων μανδαρίνων μπροστά στις κάμερες των συνεργατών τους της TV, προκαλούν αν όχι την απέχθεια τουλάχιστον το γέλιο. Προσπαθούν να περισώσουν το χαμένο τους κύρος ανάμεσα στους προλετάριους, γι' αυτό και το ΕΚΠ είχε τόσο γρήγορη αντίδραση μετά τα επεισόδια της Τρίτης και την επίθεση των γουρουνόμορφων φρουρών του ΥΕΝ στους διαδηλωτές. Να μη χάνει και τα τελευταία απομεινάρια ψευδαισθήσεων.

Μερικά ακόμα πραγματάκια που θα θέλαμε να παρατηρήσουμε για σκέψη και προβληματισμό είναι το γιατί επιλέχθηκε να χτυπηθεί η διαδήλωση της Τρίτης, ως πολιτική επιλογή της κυβέρνησης, η παρουσίαση

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ

Ο σύντροφός μας Κώστας Καλαρέμας βρίσκεται στα χέρια του κράτους από την περασμένη παρασκευή 6 Οκτώβρη '95. Μια πλαστή-κάλπικη κατάθεση στάθηκε αρκετή για να βρεθεί προφυλακισμένος από προχτές, μετά την απόφαση του ανακριτή, στα μπουντρούμια του Κορυδαλλού με σοβαρές κατηγορίες. Κατηγορίες για κακουργήματα που μπορούν να στείλουν έναν άνθρωπο στη φυλακή για πάρα πολλά χρόνια.

Ο Κώστας είναι γνωστός για τη δεκαετή τουλάχιστον δράση του σε όλες τις καίριες στιγμές κινητοποιήσεων του αντιεξουσιαστικού χώρου. Η στάση ζωής του, οι αγώνες του, ο κρυστάλινος χαρακτήρας του είναι γνωστά όχι μόνο στους συντρόφους του, αλλά και στην κρατική ασφάλεια. Σύλληψη με τους 33 αφισσοκολλητές, επανειλημένες εξακριβώσεις, παρακολουθήσεις, εισβολή στο σπίτι του δυο μήνες πριν... Φαίνεται όμως πως όλα αυτά δεν είναι αρκετά και αποφάσισαν να προβούν στο οριστικό χτύπημα.

Μόνο που την τελευταία λέξη δεν θα την πούνε εκείνοι, ούτε για τον Κώστα, ούτε για κανέναν άλλο κρατούμενο. Το ποτήρι ξεχείλισε...

Ο Κώστας έχει αρνηθεί να λάβει τροφή από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του, ανακοινώνοντας επίσημα ότι πραγματοποιεί απεργία πείνας την πρώτη μέρα της προφυλακισής του στον Κορυδαλλό (δηλαδή την προηγούμενη Τετάρτη)

ΟΛΑ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ
ΟΛΕΣ ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ

ΣΚΟΠΟΣ αυτού του κειμένου είναι να ξετυλίξει το κουβάρι των γεγονότων τα οποία εκτυλίχθηκαν από την Παρασκευή 6 Οκτώβρη και με αναγκάζουν να χρησιμοποιήσω τα έσχατα μέσα για τη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας μου.

Τα γεγονότα ξεκινούν με τη σύλληψη του Χ. Αγγελίδη ενός κακόμοιρου τύπου που έτυχε να συναντήσω δύο-τρεις φορές σε κάποιες τυχαίες συναντήσεις μου με το γνωστό μου (από την κοινή μας παρουσία στον αντιεξουσιαστικό χώρο) Σ. Δαπέργολα. Ο Αγγελίδης ήταν γνωστός του Χρυσοστόμου (συγκατηγορούμενος του Δαπέργολα για ληστεία της Τράπεζας Αθηνών στη λεωφόρο Βουλιαγμένης).

Η δική μου "σχέση" με τον Αγγελίδη διαφαίνεται μέσα από τις αλλεπάλληλες καταθέσεις του: "γνωρίζει" για μένα όλο κι όλο πως με λένε Κώστα, έχω μια εντούρο μοτοσικλέτα και μένω "κάπου κατά τη Γλυφάδα". Οι αστυνομικοί (σύμφωνα πάντα με την ανάκριση) του υποδεικνύουν τα πλήρη στοιχεία μου. Πάνω σε μια τέτοια "σχέση" υποτίθεται πως οργανώθηκε μία "άψογη" και "σκηνοθετημένη" ληστεία διάρκειας μικρότερης των 30 δευτερολέπτων ενώ σχεδιάζονταν κι άλλες. Την Πέμπτη 5 Οκτωβρίου λοιπόν, η αστυνομία πραγματοποιεί έρευνα στο σπίτι του Αγγελίδη, όπου και ανακαλύπτει ποσότητα ναρκωτικών και δύο πιστόλια τα οποία - φυσικά- ο Αγγελίδης (μαζί με τους αστυνομικούς συμβούλους του) καταλογίζει ως δικά μου. Η προφανώς γνωστές στην Ασφάλεια σχέσεις ΑΓΓΕΛΙΔΗ-ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ανοίγουν το δρόμο για εκρήξεις φαντασίας στα αστυνομικά σενάρια. Ο

Συνέχεια στη σελίδα 4

Σχολιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Τ.Κ.

★ **Κυκλοφόρησε αρκετά η είδηση συγκέντρωσης και πορείας μπάτσων και πυροσβεστών για... οικονομικά και άλλα αιτήματα. Αυτό που δεν έγινε ιδιαίτερα γνωστό όμως ήταν ότι οι διοργανωτές κατηγορούν τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης ότι με τα επεισόδια ενάντια στους εργάτες στον Πειραιά δημιούργησε άσχημο κλίμα αντιμετώπισης τους από τον κόσμο. Το έχουν καταλάβει λοιπόν οι μπάτσοι - ότι εκτός από τι είναι επικίνδυνοι και άχρηστοι- όλοι τους έχουν για φτύσιμο και μόνο.**

★ Έχει καταντήσει σήριαλ βλακείας η κόντρα πρωθυπουργού και υπολοίπων στη Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ. Πάντως ίσως έτσι να τους ανεβαίνει και η δημόσια προβολή τους. Όλοι τους είναι σαν τα όρνια πάνω από την τροφή. Καλά όλοι αυτοί είναι ηλίθιοι, κάπου αλλού όμως να γίνονται τα ίδια;

★ **Δεκάδες παραστάσεις πραγματοποιήθηκαν και φέτος στο Ηρώδειο με ενδιαφέροντες ομάδες τέχνης από όλο τον κόσμο. Οι εκμεταλλευτές έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν ιδιομορφίες και τάσεις όλων των λαών. Εκτός των άλλων λοιπόν ξεζουμίζουν και τη δημιουργικότητα μας.**

★ Και κάτι άλλο σε σχέση με τους μπάτσους. Στο Πειραιά οι εργάτες της ΝΑΥΣΙ αφόπλισαν ένα ασφαλίτη και οι κομουνιστές τον έσωσαν και του έδωσαν πίσω το όπλο. Καλά λοιπόν παλιότερα λέγονταν οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη και οι κνίτες την φυτίνη. Μόνο για αυτό κάνουν.

★ **Οι Αμερικανοί επιστήμονες κατασκεύασαν πολεμικό πλεούμενο που παραμένει αόρατο από τις ακτίνες των ραντάρ και διαθέτει 500 πυραύλους. Μήπως η "τεχνολογική ανάπτυξη" χαρακτηρίζεται από τέτοιους είδους μηχανές καταστροφής;**

★ Ένα παραμυθάκι από τον Γάλλο πρεσβευτή της Νέας Ζηλανδίας "Δεν μου αρέσει να χρησιμοποιείται η λέξη βόμβα. Δεν πρόκειται για βόμβα αλλά για ένα ειδικό μηχανισμό που εκρήγνυνται..."!!!

★ **Ένα ακόμα παραμυθάκι από τον πρόεδρο του ΣΕΒ Ιάσων Στράτο "Δεν θα έβλαπτε το Δημόσιο ακόμη ένα "πάγωμα" των προσλήψεων. Ας πούμε ότι αντιμετωπίζουμε μια έκτακτη κατάσταση, ένα πόλεμο και δεν μπορούν να γίνουν προσλήψεις.**

★ Ο μόνος υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του Ιράκ είναι ο Σαντάμ Χουσεϊν. Σκέψου να βγουν τα αποτελέσματα και να έρθει δεύτερος!

★ **Το τελευταίο για τους μπάτσους δεν είναι κωμικό. Τις τελευταίες μέρες έχουν ζώσει με μπλόκα την περιοχή των Εξαρχείων και έχουν πραγματοποιήσει δεκάδες έρευνες, όπως πάντα φυσικά σε νέους.**

Τεχνοκρατικές αλλαγές στην εκπαίδευση

Ο θεσμός της εκπαίδευσης γενικά σε κάθε κοινωνία και ειδικά της ανώτατης-ανώτερης για την οποία κάνουμε λόγο, μεταδίδει στα μέλη της κοινωνίας τις πολιτιστικές της αξίες. Στις αξίες του σύγχρονου καπιταλισμού, λοιπόν, δηλαδή της αλόγιστης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, της κυριαρχίας του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο και τη φύση, της ιδιώτευσης και της καταναλωτικής παράφορης ευδαιμονίας, είναι προσαρμοσμένη και οργανώνεται η διαδικασία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Είναι προσηλωμένη και κατευθύνεται πιο στενά σήμερα στον πολυδιαφημισμένο εκσυγχρονισμό, στην περιβόητη «εθνική ανάπτυξη», στην ισχυροποίηση και στην αναβάθμιση δηλαδή του ρόλου του κράτους και του κεφαλαίου στον διεθνή ανταγωνισμό, καθώς επίσης και στις επιλογές και στους σχεδιασμούς των ευρωενωσίτικων εξουσιαστικών παραγόντων και τεχνοκρατικών ολιγαρχιών.

Στο πλαίσιο αυτό κινούνται και οι αλλαγές που εισηγήθηκαν -και ήδη εφαρμόζονται- οι τεχνοκράτες του ΟΟΣΑ και το υπουργείο Παιδείας και είναι κατ' ουσίαν ίδιες με τις αλλαγές που προωθήθηκαν από το νόμο Σουφλιά την περίοδο της νεοφιλελεύθερης νεοδημοκρατικής διαχείρισης. Όσον αφορά τώρα τα ιδιωτικά ΑΕΙ, το ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα αποτελεί τον χώρο όπου αναπαράγονται οι αξίες του σύγχρονου καπιταλισμού, η εμπορευματοποίηση, η υπερειδίκευση, και η άνευ όρων προσαρμογή στις ανάγκες της αυτονομημένης -από την κοινωνία- οικονομίας.

Παράλληλα το πανεπιστήμιο, δομημένο ιεραρχικά (σχέση φοιτητή - καθηγητή παρόμοια με τη σχέση εργαζόμενου/εργοδότη), πέρα από την ιδεολογική αναπαραγωγή και την μετάδοση συγκεκριμένων αξιών και προτύπων, περνά τα τελευταία χρόνια σε μια διαδικασία επιχειρηματοποίησης και άμεσης σύνδεσης με την παραγωγή. Αυτό πρακτικά έχει να κάνει με την προσαρμογή του στις ανάγκες της αγοράς, στη συμβολή του στην «ανάκαμψη της εθνικής οικονομίας» και στην προσήλωσή του στις ανάγκες και στις επιταγές του διεθνοποιημένου κεφαλαίου (Λευκή Βίβλος, ΕΟΚικές ντιρεκτίβες).

Η έρευνα, αποκομμένη από κάθε κοινωνικό έλεγχο, κατευθύνεται από «ειδικούς» του κράτους και των πολυεθνικών στην άμεση εξυπηρέτηση των στόχων τους. Καμία σχέση δεν έχει με τις κοινωνικές ανάγκες, που έτσι και αλλιώς είναι δύσκολο να οριστούν συλλογικά από μια ετερώνυμη κοινωνία. Το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο, στενά συνδεδεμένο με την παγκοσμιοποιημένη αγορά, είναι υποχρεωμένο να βρίσκεται σε διαρκή μετασχηματισμό ανάλογα με τις διαφοροποιήσεις της. το χαρακτηρίζει η ευελιξία στα προγράμματα σπουδών και στις πηγές χρηματοδότησης. Φυσικά τα προγράμματα σπουδών και το γνωστικό περιεχόμενό τους είναι συνυφασμένα με την αγορά και οργανώνονται κατευθείαν από τις πολυεθνικές. Σαν φυσικό επακόλουθο της άλωσης των πανεπιστημιακών χώρων από το κεφάλαιο, προκύπτει ο κατακερματισμός της γνώσης και η υπερεξιδείκευση. Ακόμη και ως προς την αρχιτεκτονική τους, τα νέα πανεπιστημιακά κτίρια θυμίζουν βιομηχανική μονάδα. Τελικά μιλάμε για την πλήρη υπαγωγή της επιστήμης στο κεφάλαιο.

Μιλάμε, δηλαδή, για μια γνώση πακεταρισμένη που εντάσσεται αρμονικά μέσα στην διαδικασία παραγωγής-κατανάλωσης. Όπως ο εργάτης πρέπει να είναι πειθήνιος και να γνωρίζει ίσα-ίσα να βάζει μια βίδα, ο φοιτητής πρέπει να είναι α-πολίτικος και να εξυμνεί από το πρωί μέχρι το βράδυ την δήθεν ουδετερότητα της επιστήμης.

Το πανεπιστήμιο λοιπόν, δημόσιο ή ιδιωτικό, πρέπει να υποτάσσεται απόλυτα στις ανάγκες της αγοράς. Σ' αυτή την κατεύθυνση δημιουργείται το Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας, που το αποτελούν ο ΣΕΒ, η ΓΣΕΕ, κλπ., με σκοπό τη διασφάλιση της συναίνεσης στις ρυθμίσεις του κράτους και την αξιοποίηση των ιδρυμάτων με βάση το κέρδος του κάθε βιομήχανου.

Ένα καινούργιο φρούτο είναι οι ακαδημαϊκές διδακτικές μονάδες. Τρέχεις να μαζέψεις μονάδες από μαθήματα, συστατικές επιστολές, σεμινάρια. Έτσι γίνεται καθεστώς η ένταση των ρυθμών των σπουδών και της ζωής στο πανεπιστήμιο. Το εξατομικευμένο πτυχίο, το σπάσιμο της συλλογικότητας. Εμπειρίες που οδηγούν αργότερα στο αντίστοιχο σπάσιμο της συλλογικότητας στον εργασιακό χώρο και στον παραπέρα κοινωνικό κατακερματισμό. Νομιμοποιείται τελικά και επιδεινώνεται μια ήδη υπάρχουσα κατάσταση (εντατικοποίηση με εξάμηνα - εξεταστικές). Ο φοιτητής, όντας ένα βήμα πριν την αγορά εργασίας μπαίνει σε μια διαδικασία μετατροπής του σε πειθήνιο όργανο, αδρανοποιείται.

Όσον αφορά την αξιολόγηση των καθηγητών πρέπει να αναρωτηθεί κανείς από ποιους θα γίνει και γιατί. Φυσικά θα γίνει από το κράτος και από («πεφωτισμένους») πανεπιστημιακούς που θα στελεχώνουν τα λεγόμενα επιμορφωτικά κέντρα. Ουσιαστικά δηλαδή (μέσω της λεγόμενης επιμόρφωσης και του εξαγγελθέντος πιστοποιητικού παιδαγωγικής κατάρτισης) μιλάμε για μια ακόμη μεγαλύτερη ιδεολογική χειραγώγηση του καθηγητή, ώστε να είναι καλύτερος διαμεσολαβητής της κατακερματισμένης, τεχνοκρατικής -και ακίνδυνης για τους κυρίαρχους- γνώσης. Την απόρριψη εν τέλη των διαφορετικών, της δημιουργίας ενός καθηγητή πιο πιστού στο αναλυτικό πρόγραμμα, του καθηγητή-αυθεντία που αναπαράγει και επιβάλλει στους σπουδαστές την «μοναδική αλήθεια» των σοφών του κράτους και αστυνομεύει τη σκέψη.

Αντίθετα με τα σχέδια του υπουργείου Παιδείας, η όποια αξιολόγηση και επιμόρφωση των καθηγητών θα πρέπει να γίνεται από τους ίδιους (μέσα από την ατομική και συλλογική αυτοεκπαίδευση) και από τους άμεσα ενδιαφερόμενους (μαθητές) στα πλαίσια της δημιουργίας μιας κοινότητας των άμεσα ενδιαφερόμενων, που διεκδικεί περιεχόμενα παιδείας, έρχεται σε σύγκρουση με τις κρατικές επιλογές, αναζητά νέες μεθόδους και πρωτότυπους τρόπους προσέγγισης της γνώσης· πάντα σε μια κατεύθυνση κατάλυσης της κρατικά οργανωμένης εκπαίδευσης, ως διαχωρισμένου από την κοινωνία εξουσιαστικού μηχανισμού.

Στο «σύγχρονο» πανεπιστήμιο, προκειμένου να λειτουργεί εύρυθμα (δηλαδή όπως περιγράψαμε παραπάνω), προβλέπεται η εφαρμογή εσωτερικών κανονισμών (πειθαρχικά, καταβολή διδάκτρων από «αιώνιους» φοιτητές, σταδιακή απομάκρυνσή τους από ΑΕΙ-ΤΕΙ) προκειμένου να επιβληθεί σιγή νεκροταφείου και να πληγεί κάθε αντίσταση. Να «προσαρμοστούν» ή να περιθωριοποιηθούν όσοι αμφισβητούν και εκφράζουν μια διαφορετική αντίληψη από την κυρίαρχη κυνική.

Τα νέα μέτρα και οι αλλαγές στον εκπαιδευτικό χώρο αποτελούν την έκφραση μιας γενικότερης διαδικασίας αναδιάρθρωσης με νεοφιλελεύθερα πρότυπα, που γίνεται φανερή και στον εργασιακό και σε άλλους τομείς. Οι συνέπειες είναι φανερές και δυσβάσταχτες για πλατιά κοινωνικά στρώματα (ιδιωτικοποιήσεις, ανεργία, ελαστικές εργασιακές σχέσεις, χάραξη ενιαίας κατασταλτικής στρατηγικής, κοινωνικοοικονομική εξαθλίωση). Στους εκπαιδευτικούς χώρους -και όχι μόνο- βρίσκεται σε εξέλιξη μια κατασταλτική πολιτική που στοχεύει μακριά. Η καταστολή, είτε προληπτική, είτε μέσω της συκοφάντησης κοινωνικών αγώνων και μορφών αγώνα (κυρίως αντιθεσμικών) από τα ΜΜΕ, είτε άμεση, ωμή (προχθές στις συγκρούσεις με τη ΝΑΥΣΙ) έρχεται να πλήξει κάθε διαφαινόμενη κοινωνική αντίσταση και να εξοντώσει αγωνιστές για τον παραδειγματισμό του συνόλου της κοινωνίας.

Θέση μας είναι πως το ζήτημα της λεγόμενης παιδείας δεν μπορεί να λυθεί οριστικά μέσα στο υπάρχον θεσμικό πλαίσιο, με μεταρρυθμίσεις και μπαλώματα. Το ζήτημα της παιδείας είναι καθαρά πολιτικό. Η οριστική του λύση είναι άρρηκτα δεμένη με τον αγώνα για μιαν άλλη κοινωνία. Γι' αυτό εμείς εναντιωνόμαστε στα νέα μέτρα, δεν βολευόμαστε στην υπάρχουσα κατάσταση, αλλά ταυτόχρονα αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία χωρίς ιεραρχία και κυριαρχία, συμβιωτική, βασισμένη στην αλληλεγγύη, στην αυτοδιεύθυνση και σε διαδικασίες αυτοθέσμισης. Θέλουμε μια επιστήμη ανοιχτή σε όλους και όχι αντικοινωνική, βασική κοινοτυπία και όχι κρατική αλήθεια.

Είμαστε υπέρ του αγώνα διαρκείας των κινητοποιήσεων και των καταλήψεων στις σχολές. Μιλάμε για καταλήψεις ζωντανές με σκοπό να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης και δημιουργίας, κέντρα αντιπληροφόρησης και αυτόνομου συντονισμού των διάφορων σχολών και σύνδεσης με τους εν εξέλιξη κοινωνικούς αγώνες. Φυσικά μιλάμε για διαδικασίες αυτοοργάνωσης, ζωντανές γενικές συνελεύσεις και συντονιστικές επιτροπές αγώνα άμεσα ανακλητές. Κόντρα σε κάθε καρεκλοκένταυρο γραφειοκράτη, επαγγελματία φοιτητοπατέρα, κομματικό υπάλληλο, ο αγώνας στα χέρια μας.

ΟΧΙ ΣΤΑ ΠΑΖΑΡΙΑ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΩΝ
ΤΕΡΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΤΟΝΩΣΕΙΣ
ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Με την ορμή του κοινού αγώνα, τη δύναμη της φαντασίας και τη ζωντάνια της αυτοοργάνωσης, να ταράξουμε τα λιμνάζοντα νερά του εφησυχασμού, της αδρανοποίησης και της ιδιώτευσης.

- Λευτεριά στον Οδυσσέα Καμπούρη (δίκη 1η Νοέμβρη)
- Να σταματήσει η ομηρία του Γιώργου Μπαλάφα
- Λευτεριά στους φυλακισμένους αναρχικούς. Έμπρακτη αλληλεγγύη σε όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους

Παρέμβαση συντρόφων από Φιλοσοφική

ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Ύστερα από μια χρονιά συνεχών δραστηριοτήτων, αναζητήσεων και κοινωνικών προβληματισμών οι σπουδαστές του 1ου Κοινωνικού - Πολιτιστικού Δεκαημέρου αποφάσισαν να διευρύνουν την παρέμβασή τους στο χώρο του ΤΕΙ Καβάλας και όχι μόνο.

Κατ' αρχήν κρίνανε σκόπιμο να μη μείνει αβάπτιστη η ομάδα τους, όχι για λόγους τυπικούς, αλλά για λόγους συγκρότησης και ουσιαστικού προσανατολισμού της δράσης τους. Το όνομα που τελικά βρέθηκε είναι Κλέφτες της Φωτιάς. Πόσο θα 'ναι αληθινό; Αυτό θα το δείξει ο καιρός.

Οι επονομαζόμενοι λοιπόν "Κλέφτες της Φωτιάς" δηλώνουν αποφασισμένοι να δημιουργήσουν και τη νέα χρονιά πολλές εκδηλώσεις που θα προβληματίσουν αλλά και θα ενημερώσουν τους σπουδαστές. Αυτός τουλάχιστον είναι ο αντικειμενικός μας στόχος. Είναι μία διαφορετική πρόταση επικοινωνίας, μία πρόταση κοινωνικής αντίστασης και ρήξης με τη μιζέρια και την υποταγή που κυριαρχούν.

Απευθύνεται από άτομα που νοιώθουν τους εαυτούς τους φέτος πιο ώριμους και πιο ευαισθητοποιημένους, που νοιώθουν ότι δεν απαρτίζουν μια "Πολιτιστική Ομάδα" (ένας τόσο εκφυλισμένος όρος σήμερα) αλλά μια ομάδα αφύπνισης που προσπαθεί να συσπειρώσει κάθε ζωντανό στοιχείο αυτής της παρηκμασμένης κοινωνίας.

Δεν είμαστε καμία καινούρια παράταξη και ούτε επιθυμούν με τη δράση μας να αναστήσουμε τα κακέκτυπα του πολιτικαντισμού που υπάρχουν στο χώρο του ΤΕΙ. Αυτοί είναι καταδικασμένοι σε αργό θάνατο.

Δε μας διακατέχει κανένας μαξιμαλισμός και ούτε στοχεύουμε στο ανέφικτο. Θέλουμε να εξωτερικεύσουμε τις ευαισθησίες και τα οράματά μας γιατί πιστεύουμε ότι αγγίζουν τις ψυχές των περισσότερων νέων.

"Και τον καιρό της φρίκης θα τραγουδάμε;
Μα και βέβαια, θα τραγουδάμε το τραγούδι της Φρίκης"
Μπ. Μπρέχτ

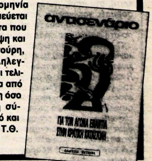
Εκδηλώσεις των Κ.Φ.

* *Πέμπτη 5/10/95*: "Σε ένδειξη διαμαρτυρίας προς την ελληνική κυβέρνηση και τον ελληνικό στρατό, αλλά και σε ένδειξη συμπαράστασης προς τον φυλακισμένο αντιρρησία συνείδησης Ν. Καρανίκα μοίρασε προκηρύξεις με τη δήλωσή του και ανάρτησε πάνω έξω από τη Λέσχη Αξιωματικών Καβάλας".
* *Τρίτη 10/10/95*: Στο μεγάλο αμφιθέατρο του ΤΕΙ Καβάλας πραγματοποιήθηκε εκδήλωση - αφιέρωμα για τη ζωή και το έργο της Κ. Γώγου. Απαγγέλθηκαν ποιήματά της και προβλήθηκε η ταινία "Η ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ". Η εκδήλωση έγινε για δύο βασικούς λόγους: α) κατάδειξη του "άλλου" πρόσωπου της Γώγου πέρα από αυτό της κωμικού που δεν είναι άλλο από αυτό της πολιτικό-κοινωνικό ευαισθητοποιημένης ποιήτριας και του αγωνιζόμενου ανθρώπου, β) για να γίνει κατανοητό πως "τιμάμε" ένα αγωνιζόμενο άνθρωπο συνεχίζοντας τους αγώνες που έκανε με την ίδια και μεγαλύτερη ένταση.

"ξέρω πως ποτέ δεν σημαδεύουν στα πόδια,
στο μυαλό είναι ο στόχος τους..."

Κυκλοφόρησαν...

★ **Κυκλοφόρησε το «Αντισενάριο», 16σέλιδη μπροσούρα από τον αναρχικό «Πυρήνα χωρίς εξουσία» για τον αγώνα ενάντια στην κρατική καταστολή, με ημερομηνία Οκτώβρη '95. Το κείμενο που δημοσιεύεται γράφτηκε με βάση τα συμπεράσματα που προέκυψαν από την περσινή σύλληψη και απεργία πείνας του Οδυσσέα Καμπούρη, καθώς και τις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης που ακολούθησαν. Εξετάζονται τελικά οι όροι και οι προϋποθέσεις μέσα από τις οποίες μπορεί να δρομολογηθεί η όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερη σύγκρουση με το κράτος στο κοινωνικό και ταξικό πεδίο. Για επικοινωνία: Α.Κ./ Τ.Θ. 30267/ Τ.Κ. 100 33 Αθήνα.**

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Χίλιες μαριονέτες για τη Βοσνία

ΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ το ελληνικό κράτος είναι υποχρεωμένο να στελεχώσει τις ΝΑΤΟϊκές στρατιωτικές δυνάμεις με 1000 εθελοντές, εκ των οποίων οι περισσότεροι θα είναι μόνιμοι πενταετούς υποχρέωσης.

Ήρθε άραγε η ώρα για την εξουσία μας να αποφασίσει με ποιους θα πάει και ποιους θα αφήσει;

Μάλλον όχι. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το ελληνικό κράτος δεν ελέγχεται και υπακούει απλά, αλλά δημιουργήθηκε- για να ανατρέξουμε στο 19ο αιώνα- από ξένες υπερδυνάμεις για να εξυπηρετήσει στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο τα συμφέροντά τους.

Το ελληνικό κράτος ποτέ δεν υπήρξε ανεξάρτητο. Είναι κάτι που φάνηκε σε όλη την ιστορία του, είτε με την άμεση σχέση που είχαν οι κυβερνήσεις του με τη δυτική κυριαρχία(Οθωνας, Γλύξμπουργκ κλπ), είτε με την αποδοχή των ιμπεριαλιστικών σχεδίων αυτών των υπερδυνάμεων και τη σχετική βοήθεια για την "αποκατάσταση της νομιμότητας". Αυτό έγινε κατά τη διάρκεια της μικρασιατικής εκστρατείας, όταν έλληνες φαντάροι έφτασαν μέχρι τα σύνορα της Σοβιετικής Ένωσης, αυτό έγινε στον πόλεμο της Κορέας, στον Περσικό κόλπο, αυτό γίνεται τώρα στη Βοσνία. Το φιλοσερβικό κλίμα που δημιουργήθηκε με τη σχετική προπαγάνδα, ήρθε να καλύψει τα κενά στο εσωτερικό και να αποπροσανατολίσει τα κοινωνικά στρώματα απ' τα τρέχοντα ζητήματα. Το πιο σημαντικό όμως για το ελληνικό κράτος, είναι ότι αυτό το φιλοσερβικό κλίμα δε διαμορφώνει καμιά αντιαμερικανική ή γενικότερα αντιϊμπεριαλιστική τάση.

Απ' τη μια λοιπόν, έλληνες φασίστες στο πλευρό των Σέρβων εθνικιστών, απ' την άλλη 1000 έλληνες φαντάροι δίπλα στους ΝΑΤΟϊκους "απελευθερωτές".

Απ' τη μια ο ντόπιος εθνικισμός και απ' την άλλη οι διεθνείς υποχρεώσεις ή καλύτερα υποτέλεια σε ΗΠΑ και Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση.

Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα που ξετυλίγεται μπροστά μας και ερήμην μας, με καταστρεπτικές όμως συνέπειες για το μέλλον.

Συμμετοχή της Ελλάδας στο συγκεκριμένο πόλεμο και στο πλευρό των μηχανισμών του ΝΑΤΟ σημαίνει πολύ συγκεκριμένη αποδοχή των σχεδίων για διαμελισμό των Βαλκανικών χωρών και επιβολή της νέας τάξης πραγμάτων.

Σημαίνει αναβίωση ενός θεσμού που πέρναγε μια σχετική κρίση. Του ΟΗΕ και του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Σημαίνει επίσης αποδοχή του νέου μεταψυχροπολεμικού ρόλου του ΝΑΤΟ(κάτι που έγινε πρώτη φορά στην περίπτωση του Περσικού κόλπου).

Το ελληνικό κράτος κάνει ότι περνάει απ' το χέρι του για να βοηθήσει στην ανασυγκρότηση των κυρίαρχων και τη διεύρυνσή τους προς τα ανατολικά κράτη, αφού πρώτα τελειώσουν με τη νότια βαλκανική.

Η τελευταία περίπτωση κάθε άλλο παρά ακραία είναι. Η απειλή του πολέμου είναι πλέον ορατή. Ο ρόλος του ελληνικού κράτους, όπως φαίνεται μοιάζει με αυτόν του κομπάρσου. Στην κρίσιμη στιγμή, απλά θα διαλέξει τη θέση του ανάμεσα στα δυο κυρίαρχα στρατόπεδα.

Τ. Χ.

Βαλκάνια - Νέες προοπτικές

Η ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ του προέδρου της Δημοκρατίας της Μακεδονίας Κίρο Γκλιγκόροφ δείχνει σαφέστατα το δρόμο που θα ακολουθήσει η βαλκανική χερσόνησος κι οι λαοί τις επόμενα χρόνια. Πριν δούμε αυτό το δρόμο ας εξετάσουμε πώς λειτούργησε αυτό καθ' αυτό το γεγονός της απόπειρας. Η "ενδιάμεση συμφωνία" είχε ήδη δημιουργήσει ένα καλό κλίμα μεταξύ Αθήνας και Σκοπίων. Μετά την απόπειρα κατά του Γκλιγκόροφ αυτό έγινε διάχυτο. Πάνε τα "γυφτοσκοπιανοί", "το μεγαλύτερο κέντρο παραγωγής ηρωίνης" και τα διάφορα άλλα. Ανακαλύψαμε πως η συνεργασία είναι ο μόνος δρόμος, πως μπορούμε να τα βρούμε, πως οι οικονομικές σχέσεις είναι προς όφελος και των δύο λαών, πως ο Γκλιγκόροφ είναι ένας χαρισματικός ηγέτης. Βέβαια υπάρχουν και διαφωνίες σ' αυτό το κλίμα.

Η επίθεση στα γραφεία του "Ουράνιου Τόξου" στη Φλώρινα και το συλλαλητήριο που κάλεσαν στη θεσσαλονίκη, είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Αυτά είναι τα αποτελέσματα των παλιότερων επιλογών της εξουσίας στο ζήτημα της Μακεδονίας. Είναι χαρακτηριστικά τα λόγια του προέδρου του εμπορικού επιμελητηρίου των Σκοπίων γιατί δείχνουν την άποψη που επικρατεί και θα επικρατήσει και στο μέλλον. "Εμείς πάντα συνεργαζόμασταν και πριν το εμπάργκο και μετά. Εξάλλου κάνουμε εμπόριο κι όχι πολιτική."

Πρέπει να πούμε ότι η απόπειρα δολοφονίας του Γκλιγκόροφ δεν είναι η πρώτη δυναμική ενέργεια που γίνεται στα Βαλκάνια μετά το 90, απαρχή της βαλκανικής κρίσης. Η αναβίωση των εθνικοθρησκευτικών διαχωρισμών και δογμάτων δε θα τελειώσει με καμιά συμφωνία διεθνούς ή τοπικού βεληνεκούς.

Είναι ακριβώς περίοδος που η ανάπτυξη των κάθε λογής εθνικισμών θα προσπαθήσει να βρει δυναμικές διεξόδους, απομονωμένες ή όχι, που είναι σίγουρο ότι θα δημιουργήσουν κλίμα αστάθειας στους λαούς. Ο στόχος είναι να πιέσουν για τις διακρατικές συγκρούσεις με βάση τα "ιερά εθνικά δίκαια". Αυτός ο εθνικισμός που έχει αναπτυχθεί, δεν είναι δημιούργημα περιθωριακών φασιστικών ομάδων, αλλά κύρια κρατική επιλογή που αποσκοπούσε - και αποσκοπεί- στην εκμετάλλευση της ρευστής κατάστασης που επικρατεί στα Βαλκάνια. Έτσι απ' την αρχή της γιουγκοσλαβικής κρίσης και της διάθεσης ανεξαρτησίας αυτονομίας των επιμέρους ομόσπονδων κρατιδίων, ένα κύμα αλυτρωτισμού πέρασε από τα Βαλκάνια κι ενέπλεξε όλα τα κράτη σε διεκδικητικούς αλυτρωτικούς αγώνες, έχοντας σα μοχλό τις μειονότητες που αποτελούν το χαρακτηριστικό αλλά κι επικίνδυνο γνώρισμα των Βαλκανίων. Η ιδέα της επαναχάραξης των συνόρων, όσο τραγικές συνέπειες και αν έχει, άρεσε στα περισσότερα κράτη της περιοχής. Έτσι λοιπόν όταν το Μ.Α.Β.Η. χτύπησε το αλβανικό φυλάκιο -και ποιος πραγματικά πιστεύει ότι κινήθηκαν από μόνοι τους- είχε ήδη εκφραστεί η ιδέα της αυτονομίας στη Β. Ήπειρο και κάποια κέντρα -πολιτικά, στρατιωτικά κ.α.- την προωθούσαν βεβαίως. Η ενέργεια του Μ.Α.Β.Η. είναι ίδιου μεγέθους και με κοινή πολιτική βάση μ' αυτή της απόπειρας δολοφονίας του Γκλιγκόροφ. Είχαν όμως διαφορετικούς σκοπούς. Στην ενέργεια των Σκοπίων εκφράστηκε η αντίθεση κάποιων κέντρων εξουσίας στην ομαλοποίηση των σχέσεων του κράτους της Μακεδονίας με την Ελλάδα αλλά και κυρίως με τη Σερβία. Κι αυτό γιατί το ζήτημα της αναγνώρισης-ύπαρξης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας, ευνοούσε κάποια πολιτικά, στρατιωτικά αλλά και οικονομικά συμφέροντα. Είναι γεγονός πως σε αρκετούς κύκλους εξουσίας σε γειτονικά κράτη -χωρίς να εξαιρείται κι η Ελλάδα- δεν άρεσε η ύπαρξη ενός αυτόνομου κράτους στην καρδιά των Βαλκανίων. Με λίγα λόγια όλοι εποφθαλμιούσαν αυτήν την περιοχή-Ελλάδα, Σερβία, Βουλγαρία, Αλβανία.

Είναι πια γεγονός πως η ευάλωτη περιοχή των Βαλκανίων θα αποτελέσει κέντρο επιχειρήσεων για διάφορες μυστικές υπηρεσίες, προωθώντας διαφορετικά κάθε φορά συμφέροντα και επιβάλλοντας πολιτικές και όρους με εθνικιστικά κριτήρια, χρησιμοποιώντας τις διάφορες εθνικιστικές-φασιστικές ομάδες οι οποίες παίζουν αυτόν ακριβώς το ρόλο.

Γ. Κ.

ΣΕΝΓΚΕΝ

ΔΙΩΞΕΙΣ ΜΕ ΒΑΣΗ... ΥΠΟΝΟΙΕΣ!

ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ασχολείται με το ένα από τα δύο σκέλη της συμφωνίας, τη διακίνηση πολιτών-υπηκόων των κρατών του Σένγκεν και όχι αλλοδαπών μεταξύ των χωρών της συμφωνίας. Η συμφωνία μιλά για εσωτερικά και εξωτερικά σύνορα των χωρών που μετέχουν σ' αυτή. Η συμφωνία μιλά ότι εσωτερικά είναι τα σύνορα μεταξύ κρατών του Σένγκεν και ενώ εξωτερικά είναι τα σύνορα μεταξύ κρατών του Σένγκεν και μεταξύ άλλων τρίτων. Στα εσωτερικά σύνορα οι υπήκοοι των κρατών του Σένγκεν θα μπορούν να κυκλοφορούν και να τα περνούν από κράτος σε κράτος σε οποιοδήποτε σημείο τους χωρίς κανένα απολύτως έλεγχο.

Η Σένγκεν επαγγέλλεται την ελεύθερη διέλευση χωρίς ελέγχους, χωρίς περιορισμούς τουλάχιστον των υπηκόων της (για τους αλλοδαπούς είναι μια άλλη ιστορία). Ένας παράδεισος ελεύθερης μετακίνησης ανθρώπων και εμπορευμάτων ή μια κόλαση, μία παγίδα;

Αυτό το κείμενο δεν φιλοδοξεί να ερμηνεύσει τη συμφωνία, κάτι που το έχουν αναλάβει διάφοροι ψευτοδιανοούμενοι και κομματικοί αναπαυμένοι στις καρέκλες τους. Αυτό το κείμενο δεν θέλει να δείξει ποιες ελευθερίες γκρεμίζει η συμφωνία αλλά πως θα γκρεμιστεί η ίδια.

Ξέχασαν λοιπόν μέσα στην γραφειοκρατία τους και στην επιστημονικοποίηση της καταστολής τα εξής απλά οι ανιστόρητοι, συγγραφείς της συμφωνίας.

Τους λίγους συνειδητούς εξεγερμένους ανθρώπους που κινούνται κινηματικά τους φοβούνται βέβαια αλλά έχουν τρόπους να τους εξουδετερώνουν ακριβώς λόγω του μικρού τους αριθμού τους και σήμερα μέσω του εθνικού δικαίου κάθε χώρας. Δεν χρειαζόταν ολόκληρη συμφωνία κοινοτικού δικαίου, μηχανισμοί γενικευμένου ηλεκτρονικού φακελώματος, υλικοτεχνική επεξεργασίας της συμφωνίας... Το Σένγκεν υπάρχει για να προλάβει μελλοντικές εξελίξεις. Δεν θέλουν να ξαναζήσουν δεκαετίες όπως το '60 ή το '70 κοινωνικά απελευθερωτική. Το Σένγκεν θέλει να φακελώσει, να εντοπίσει, να απομονώσει τους εξεγερμένους ενός μέλλοντος που πιθανά βρίσκεται πολύ κοντά όσο και μεις οι ίδιοι δεν γνωρίζουμε. Και εδώ μπαίνει το μεγάλο ερώτημα, η μεγάλη αντίφαση. Δεν ξέρουν πως στην παγίδα που στήνουν θα πέσουν οι ίδιοι οι εμπνευστές του;

Πως θα λειτουργήσει το σύστημα αυτό όταν την ένδειξη για άτομα επικίνδυνα για τη δημόσια ασφάλεια θα την φέρουν εκατομμύρια πολίτες;

Θα διευρύνουν τις δυνατότητες του κομπιούτερς τους για περισσότερες από 9.000.000 εγγραφές για 19-29-39 εκατομμύρια σεσημασμένων, υπόπτων κοκ. Το πρόβλημα ασφαλώς δεν είναι τεχνικό...

Τι θα κάνουν όταν θα αναπτυχθεί νέο εργατικό κίνημα ριζοσπαστικό, αυτοοργανωμένο, τόσο επιθετικό που ένας συνδικαλιστής του μέλλοντος θα είναι πιο επικίνδυνος από έναν ένοπλο επαναστάτη του παρελθόντος;

Τι θα κάνουν όταν θα αντιμετωπίσουν ένα διογκούμενο κίνημα ανέργων που θα στήνει τα οδοφράγματά του σε κάθε σημείο του Σένγκεν και θα ενοποιεί τους αγώνες; του με αυτούς του εργατικού;

Τι θα κάνουν όταν οι αρνητές στράτευσης θα πληθαίνουν και οι λαοί θα ξεσπάσουν τους πολέμους τους και τους στρατούς τους;

Σε καιρούς ανάπτυξης κινήματος υπάρχει έντονη πολιτικοποίηση σε πολύ μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού και έτσι ταυτόχρονα μεγάλου αριθμού κοινωνικά κομμάτια ασχολούνται με τα πάντα οικονομικά, πολιτικές ελευθερίες, κοινωνικοί θεσμοί και νοοτροπίες, οικολογικά, μια πανδαισία θεμάτων, που ξεκινούν από τη διάθεση κριτικής και αμφισβήτησης της υφιστάμενων θεσμών και φτάνουν ως την ανάγκη για ανατροπή και ρήξη με τις δομές της κοινωνίας, ένας οργασμός μορφών πάλης από τις ειρηνικές μέχρι τις πιο δυναμικές, από τις πιο στερεότυπες μέχρι τις πιο πλούσιες σε φαντασία. Διάφοροι άνθρωποι που δεν το φαντάζόσουνα ως τα χθες εξεγείρονται με πολυάριθμους και πολύμορφους τρόπους.

Τότε στα κομπιούτερ του Σένγκεν θα αναβοσβήνουν τα αστεράκια με την ένδειξη επικίνδυνος, και όλους τους ψυχαναλυτές να βάλουν σε συνεργασία με τους μπάτσους για να ερμηνεύσουν σύμφωνα με το άρθρο 99 (παρατίθεται ολόκληρο πιο κάτω. Αξίζει να διαβαστεί από αυτούς δεν το γνωρίζουν) ποιος είναι και ποιος όχι επικίνδυνος δεν θα βρίσκουν άκρη με τις υπόνοιες τις ενδείξεις, τις υποψίες τους... Ίσως γι' αυτό κορυφαία αρχή του Σένγκεν είναι πως όλοι είμαστε ένοχοι και πρέπει να αποδείξουμε την αθωότητά μας και όχι το αντίθετο.

Και τι θα κάνουν όταν μαζικά αλλοεθνείς προλετάριοι κάτοικοι του Σένγκεν εκμεταλλευτούν τη συμφωνία στο βαθμό που θα ξεγλιστρούν από το νόμο ακριβώς για να κάνουν αυτό που ορίζει το Σένγκεν, ελεύθερη διέλευση των συνόρων με στόχο βέβαια όχι τη μετακίνηση εμπορευμάτων όπως αυτοί μας βλέπουν, αλλά με στόχο την ανάπτυξη διεθνιστικού προλεταριακού κινήματος.

Στο κεφάλαιο ένα, στο άρθρο δύο δίνουν μόνοι τους την απάντηση. *"Ένα συμβαλλόμενο μέρος μπορεί, εντούτοις, μετά από σύμφωνη γνώμη και των άλλων συμβαλλομένων μερών, όταν το επιβάλλει η δημόσια τάξη ή η εθνική ασφάλεια, να αποφασίσει ότι για μια περιορισμένη χρονική περίοδο <u>θα πραγματοποιηθούν στα εσωτερικά του σύνορα, εθνικοί συνοριακοί έλεγχοι, προσαρμοσμένοι στην κατάσταση</u>"*.

Αυτό σημαίνει ότι κάθε φορά που θα κρίνουν πως ο συσχετισμός δυνάμεων, συγκυριών και εξελίξεων είναι εις βάρος του συστήματος θα επανερχόμαστε στην προ-Σένγκεν κατάσταση όσον αφορά το καθεστώς των συνόρων. Εκεί λοιπόν ξεσκεπάζεται όλη η απάτη περί του παραδείσου ελευθερίας και όχι της κόλασης αστυνομοκρατίας που μας υπόσχονται. Άλλωστε η συμφωνία προβλέπει διάφορους αστυνομικούς και τελωνιακούς ελέγχους για τους οποίους υπάρχει δυνατότητα να γίνονται κάθε στιγμή όταν θα κριθεί αναγκαίο, σε διάφορα σημεία στο εσωτερικό κάθε χώρας (άρθρο 101). Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε τη δυνατότητα καταδίωξης ή παρακολούθησης υπόπτων από μπάτσους μιας χώρας πέρα από τα σύνορα αυτής της χώρας μέσα στο έδαφος ενός άλλου μέλους του Σένγκεν, τότε βλέπουμε πως το Σένγκεν μοιάζει σαν ένα τέχνασμα όπου τα σύνορα είναι μια λαστιχένια γραμμή που πότε φεύγει και πότε έρχεται πότε μεγαλώνει, πότε μικραίνει, μετακινείται ανάλογα με το που πηγαινοέρχονται οι πάσης φύσεως "ύποπτοι και επικίνδυνοι".

Τα ίδια τα καθεστωτικά στελέχη, διάφοροι βουλευτές, πρωθυπουργοί, πολιτικοί των χωρών του Σένγκεν που είναι υπέρ της συμφωνίας έχουν ανοικτά εκφράσει τους φόβους τους για το πόσο η συμφωνία κατοχυρώνει αποτελεσματικά της διεθνοποίηση της καταστολής φοβούμενη μήπως όλα γυρίσουν μπούμερανγκ εναντίον τους. Αναζητούν μία συμφωνία, ένα νόμο ευρωπαϊκό πι στεγανό, με λιγότερες πιθανότητες αποτυχίας και βεβαίως εργάζονται προς αυτή την κατεύθυνση.

Το Σένγκεν είναι κάτι το τρομερό όταν η διεθνοποίηση της καταστολής δεν συνοδεύεται, δεν συνυπάρχει με την απάντηση που είναι η διεθνοποίηση της αντίστασης. Αντίθετα είναι το απόλυτο μηδέν, μία τρύπα στο νερό έναν και εφόσον υπάρξει ξανά κίνημα. Αυτές είναι οι πραγματικές τους διαστάσεις.

Το Σένγκεν είναι ένα επεισόδιο και μάλιστα κακοπαιγμένο και βλακώδες στο σήριαλ που λέγεται TREVI, EUROPOL, συνθήκη Μπενελούξ, γαλλογερμανική συμφωνία, συνθήκη ΕΟΚ, σύμβαση του Δουβλίνου κοκ. (όσον αφορά τον ευρωπαϊκό χώρο), ένα επεισόδιο στο σήριαλ καταστολή, στραγγαλισμός κάθε ελεύθερης ανάσας. Είναι από τη μία αστείο και από την άλλη άκρως σοβαρό και τρομακτικό αυτό που αναφέρει ένας Ολλανδός βουλευτής: "δεν μπορεί να γίνει λόγος δημοκρατικά καθορισμένων στόχων, υπάρχει μία πληθώρα ομάδων εργασίας οι οποίες κρατούν μυστικά τα αποτελέσματα των εργασιών τους, με αποτέλεσμα να μη γνωρίζει πλέον η μία με τι θέματα ασχολείται η άλλη.

Μία ατελείωτη γραφειοκρατία επιτροπών, συνθηκών, συμβάσεων.

Όλα αυτά θέλουν αδυσώπητο πόλεμο, μέχρι την οριστική συντριβή τους. Ένας λαβύρινθος δαιδαλώδης μπάτσων, πολιτικών προϊσταμένων, πολιτικών λεσχών που θέλει τσάκισμα.

ΑΡΘΡΟ 99 (ένα μέρος του)

Τα στοιχεία σχετικά με τα πρόσωπα ή τα σχήματα εισάγονται (εννοεί εισάγονται στο σύστημα πληροφοριών Σένγκεν), τηρουμένου του εθνικού δικαίου του συμβαλλομένου μέρους που προβαίνει στην καταχώρηση, με στόχο τη διακριτική παρακολούθηση ή τον ειδικό έλεγχο.

2. Μία τέτοια καταχώρηση μπορεί να πραγματοποιείται για την καταστολή ποινικών παραβάσεων και την πρόληψη απειλών της δημόσιας ασφάλειας:

α) Στις περιπτώσεις που υπάρχουν πραγματικές ενδείξεις που δημιουργούν υπόνοιες ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο προτίθεται να διαπράξει ή διαπράττει πολυάριθμες και εξαιρετικά σοβαρές αξιόποινες πράξεις, ή

β) Στις περιπτώσεις που η συνολική εκτίμηση για το συγκεκριμένο άτομο και ειδικότερα με βάση τις αξιόποινες πράξεις τις οποίες έχει διαπράξει μέχρι τη συγκεκριμένη στιγμή, επιτρέπει να υποτεθεί ότι το υπόψη πρόσωπο θα διαπράξει και στο μέλλον εξαιρετικά σοβαρές αξιόποινες πράξεις.

3. Επιπλέον, η καταχώρηση μπορεί να πραγματοποιείται σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, ύστερα από αίτηση των αρμόδιων οργάνων για την κρατική ασφάλεια, στις περιπτώσεις που υπάρχουν συγκεκριμένες ενδείξεις που επιτρέπουν να υποτεθεί ότι οι πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 4 είναι απαραίτητες για την πρόληψη μιας σοβαρής απειλής που προέρχεται από το εν λόγω πρόσωπο, ή άλλων σοβαρών απειλών της εσωτερικής και εξωτερικής ασφάλειας του κράτους.

Προσέξτε ότι όλα στοιχειοθετούνται με βάση υπόνοιες, ενδείξεις, υποθέσεις, εκτιμήσεις, προβλέψεις...

Μ. Δ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 1ο — ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 25

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: -

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809 Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ/ΣΥΝΕΡΓΑΤΡΙΩΝ ΑΛΦΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Για το βλέμμα πέρα από τον καθρέφτη

ΔΥΟ ΒΔΟΜΑΔΕΣ πριν την πανελλαδική συνάντηση της Αθήνας για τη συγκρότηση του Δικτύου ΑΛΦΑ και τη μετεξέλιξη της εφημερίδας, η ομάδα συνεργατών/συνεργατριών ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης δήλωσε την επιθυμία της να αυτοδιαλυθεί σε μια συνέλευση πόλης όλων των ενδιαφερόμενων να δραστηριοποιηθούν στην προαναφερθείσα κατεύθυνση, καλώντας συγχρόνως οποιονδήποτε είχε να καταθέσει οποιαδήποτε σχετική άποψη, να το πράξει. Πράγματι, πριν τη συνάντηση της Αθήνας πραγματοποιήθηκαν τρεις συνελεύσεις που είχαν σαν αποτέλεσμα τη διαμόρφωση θέσεων που παρουσιάστηκαν στην Αθήνα από εκπροσώπους της συνέλευσης. Μετά την πανελλαδική συνάντηση καλέστηκαν τρεις ανοιχτές συνελεύσεις (η μία μέσα από τις στήλες του ΑΛΦΑ) για να υποβληθούν για έγκριση τα τέσσερα σημεία στα οποία κατέληξε η συνάντηση της Αθήνας. Οι δύο πρώτες συνελεύσεις ασχολήθηκαν με τους λόγους για τους οποίους ένα τμήμα της συνέλευσης αποφάσισε να μη συμμετάσχει στο εξής στις διαδικασίες για το Δίκτυο, λόγοι οι οποίοι θα παρουσιαστούν μέσα από κοινό τους κείμενο στο εσωτερικό δελτίο. Και στις τρεις συνελεύσεις η προσέλευση του κόσμου δεν είχε καμία σχέση με τις συνελεύσεις που είχαν πραγματοποιηθεί πριν τη συνάντηση της Αθήνας. Ο χαρακτηρισμός λοιπόν "συνέλευσης πόλης" είναι εντελώς καταχρηστικός, αφού στην πραγματικότητα ήταν ελάχιστα διευρυμένες συνελεύσεις της παλιάς ομάδας συνεργατών. (Σ' αυτό το σημείο αξίζει να σημειώσουμε ότι στη συνέλευση της Παρασκευής 6 Οκτώβρη που είχε αναγγελθεί στο ΑΛΦΑ παραβρέθηκαν σύντροφοι από τη Λάρισα και τις Σέρρες που ήρθαν στη Θεσσαλονίκη ειδικά γι' αυτό το σκοπό).

Επειδή δεν θέλουμε ούτε να δημιουργούμε εσφαλμένες εντυπώσεις ούτε να παρατείνουμε μια σύγχυση, δηλώνουμε ότι αυτή τη στιγμή στη Θεσσαλονίκη δεν υπάρχει συνέλευση πόλης αλλά ξανασυγκροτείται η ομάδα συνεργατών/συνεργατριών η οποία:

Α. Διατηρεί τις προηγούμενες δεσμεύσεις της απέναντι στο ΑΛΦΑ, πραγματοποιεί ανοιχτές συνελεύσεις και δεσμεύσεις να προχωρήσει στην έκδοση του εσωτερικού δελτίου και

Β. Επειδή δεν έχει τη διάθεση να λειτουργεί σαν αντιπρόσωπος των αρκετών συντρόφων και συντροφισσών που έχουν κατά καιρούς εκφράσει το ενδιαφέρον τους για το δίκτυο,

-επειδή επιθυμεί να γνωρίσει τους λόγους για τους οποίους ένας σημαντικός αριθμός συντρόφων και συντροφισσών έχουν αποστασιοποιηθεί από τις διαδικασίες (κάτι το οποίο δεν μπορούμε να πετύχουμε με εικασίες και υποθέσεις),

-επειδή θεωρούμε ότι δεν δικαιούμαστε να μεταφέρουμε στους συντρόφους και τις συντρόφισσες της υπόλοιπης χώρας τις αντιρρήσεις, τις επιφυλάξεις και τις διαφωνίες που κατά καιρούς διάφοροι/ες έχουν εκφράσει σε αρκετούς από εμάς, μιλώντας όμως σε προσωπικό επίπεδο,

-για όλους αυτούς τους λόγους, **ΔΙΑΤΥΠΩΝΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ.**

Θα θέλαμε αυτές οι ερωτήσεις να απαντηθούν, και μαζί τους να κατατεθούν όποιες άλλες παρατηρήσεις έχουν να διατυπώσουν, είτε ατομικά είτε ομαδικά, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που συμμετέχουν ή συμμετείχαν στην **"Πρόκληση σε Στάση"**, στην πρώην **"Πρωτοβουλία Αναρχικών Θεσσαλονίκης"**, στις **"Κινούμενες Πόλεις"**, στη **"Συνεργασία Αναρχικών ΑΕΙ/ΤΕΙ"**, στη **"Βίλλα Βαρβάρα"**, στο **"Ράδιο Ουτοπία"**, στο **"Ράδιο Κιβωτός"** καθώς και όλοι οι σύντροφοι και συντρόφισσες που λειτουργούν έξω από ομαδοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη.

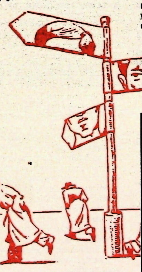
Αυτές τις απαντήσεις τις θεωρούμε σημαντικές για μας τους ίδιους και πιστεύουμε ότι θα είναι χρήσιμες και για τους συντρόφους και τις συντρόφισσες στην υπόλοιπη χώρα. Οι όποιες απαντήσεις, πιστεύουμε ότι θα πρέπει να δημοσιευτούν στο δεύτερο τεύχος του εσωτερικού δελτίου, η έκδοση του οποίου προσανατολίζεται στα τέλη Νοέμβρη, ενώ κατευθυνόμαστε στην έκδοση του πρώτου σε δύο βδομάδες.

Οι ερωτήσεις λοιπόν έχουν ως εξής:

1 Θεωρείτε αναγκαία την ύπαρξη μιας εφημερίδας σαν το ΑΛΦΑ, όπως αυτό προσδιορίστηκε από την ομαδοποίηση ατόμων που πήρε την πρωτοβουλία έκδοσης και όπως χαρακτηρίστηκε από την ως τώρα πορεία του; Εάν συμφωνείτε, με το ΑΛΦΑ στη σημερινή του κατάσταση, εξηγήστε γιατί.

1.1. Θεωρείτε αναγκαία την ύπαρξη μιας εφημερίδας με χαρακτηριστικά (μορφή-περιεχόμενο-οργάνωση) διαφορετικά από αυτά που σήμερα έχει το ΑΛΦΑ, η οποία μπορεί να προκύψει σαν μετεξέλιξη του ΑΛΦΑ; Ποια πρέπει να είναι τα χαρακτηριστικά αυτής της μετεξελιγμένης έκδοσης;

1.2. Θεωρείτε αναγκαία την ύπαρξη μιας αντιεξουσιαστικής έκδοσης με χαρακτηριστικά (μορφή-περιεχόμενο-οργάνωση) ολότελα διαφορετικά από του ΑΛΦΑ και ασύμβατα σε τέτοιο βαθμό με τα αντίστοιχα του ΑΛΦΑ ώστε να είναι αδύνατη η μετεξέλιξη του σε ένα τέτοιο έντυπο; Ποια θα έπρεπε να είναι τα χαρακτηριστικά αυτού του εντύπου; Εάν ένα τέτοιο έντυπο υπήρχε (ή αν ήδη υπάρχει) το θεωρείται ανταγωνιστικό ή συμπληρωματικό με το ΑΛΦΑ (στη σημερινή ή σε μια μελλοντική του μορφή);

2 Θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ενός Δικτύου ΑΛΦΑ;

2.1. Θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ενός Δικτύου Στήριξης, ενός Δικτύου δηλαδή που τα μέλη του θα έχουν χαρακτήρα βοηθητικό και ουσιαστικά συμβουλευτικό, αφού δεν θα συναντιούνται συχνά σε συνελεύσεις; Σ' αυτή την περίπτωση με ποιες διαδικασίες θα πραγματοποιείται η έκδοση της εφημερίδας, ποια θα είναι τα χαρακτηριστικά της συντακτικής της ομάδας; Πρέπει να υπάρχουν κριτήρια για τη συμμετοχή σ' αυτό το Δίκτυο και αν ναι, ποια; Πρέπει να υπάρχουν ελάχιστες υποχρεώσεις για τη συμμετοχή σ' αυτό το Δίκτυο και αν ναι, ποιες;

2.2. Θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ενός Δικτύου Έκδοσης, ενός Δικτύου δηλαδή που τα μέλη του, μέσα από τακτικές συνελεύσεις σε διάφορα επίπεδα (τοπικές, περιφερειακές, πανελλαδικές) θα έχουν κυρίαρχο λόγο στην έκδοση και οι διάφορες υπευθυνότητες έκδοσης θα κατανέμονται σε ολόκληρο το Δίκτυο, ανάλογα με τις δυνατότητες και τις διαθεσιμότητες και θα εναλλάσσονται κυκλικά; Πως φαντάζεστε την οργανωτική δομή αυτού του Δικτύου;

Πρέπει να υπάρχουν κριτήρια για τη συμμετοχή σε ένα τέτοιο Δίκτυο και αν ναι, ποια; Ποιες πρέπει να είναι οι ελάχιστες υποχρεώσεις για τη συμμετοχή σε ένα τέτοιο Δίκτυο;

2.3. Στην περίπτωση που θεωρείτε αναγκαία τη συγκρότηση ΚΑΙ των δύο Δικτύων, πως φαντάζεστε τη μεταξύ τους σχέση;

3 Αν δεν επιθυμείτε να συμμετάσχετε σε κανένα από τους προβληματισμούς που έχουν σαν στόχο να δημιουργήσουν οι παραπάνω ερωτήσεις, ποιοι είναι οι πολιτικοί λόγοι που οδηγούν σε αυτή τη στάση;

ΑΝΑΜΕΣΑ στα διάφορα που έχουν ακουστεί για το ΑΛΦΑ, υπάρχει μια παρατήρηση με την οποία νομίζουμε πως όλοι, τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό, πρέπει να είμαστε σύμφωνοι: το ΑΛΦΑ έχει υπάρξει μια αντανάκλαση του "χώρου". Δεν έχει σημασία να κοιτάζεσαι στον καθρέφτη, αλλά να αγωνίζεσαι και να είσαι καλύτερος. Με άλλα λόγια: οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που είχαν πάρει την πρωτοβουλία για την έκδοση, μαζί τους κι εμείς, και πιστεύουμε πολλοί και πολλές άλλοι σ' όλη τη χώρα, είχαμε θέσει σαν βασική επιδίωξη δύο κεντρικούς στόχους: να κινηθούν διαδικασίες μέσα στο "χώρο και να κατακτηθεί η πολυσυζητημένη κοινωνική απεύθυνση. Δεν πρέπει λοιπόν να εγκλωβιστούμε σε μια ατέρμονη και συγκεχυμένη εσωτερική αναζήτηση. Στην παρούσα φάση, η "ματιά στον καθρέφτη" πρέπει να ολοκληρωθεί στο χρονοδιάγραμμα που τέθηκε στην πανελλαδική συνάντηση της Αθήνας και η εικόνα πρέπει να είναι όσο πιο ξεκάθαρη και διαυγής γίνεται. Είναι λοιπόν αναγκαίες οι απαντήσεις, ακόμα και αν είναι απλά αιτιολογημένες αρνήσεις απάντησης. Βιαζόμαστε! Έχουμε έναν ολόκληρο κόσμο να κατακτήσουμε!

Θεσσαλονίκη, 8 Οκτώβρη 1995
(Hasta siempre comanadante)

Δίκη των συντρόφων στην Ιταλία

ΧΤΕΣ, 13 ΟΚΤΩΒΡΗ '95 στο Τρέντο της Ιταλίας σύρθηκαν στα δικαστήρια 4 αναρχικοί σύντροφοι με την κατηγορία της ένοπλης ληστείας. Εφόσον δεν υπάρχουν στοιχεία, είναι ολοφάνερο ότι είναι μεθοδευμένη η πολιτική δίωξή τους.

Για άλλη μια φορά, όπως και στην Ελλάδα, επαναλαμβάνεται η ίδια κατασταλτική μεθοδολογία. Εγκληματικοποίηση, απομόνωση, κατακερματισμός, διχόνοια. Μια είναι και θα είναι η απάντηση. Από τη μια η ηθική και υλική υποστήριξη και συμπαράσταση των συντρόφων που βρίσκονται στη φυλακή, και για όλους εμάς να αποφύγουμε τις παγίδες του κράτους διευρύνοντας την αναρχική κοινωνική παρέμβαση και δράση. Είμαστε σίγουροι ότι δεν υπάρχει άλλη μορφή επαναστατικής αλληλεγγύης από την συνέχεια και την όξυνση των κοινωνικών αγώνων.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια κρίθηκε σκόπιμο η μη παρουσία τους στο δικαστήριο. Είτε προσάχθηκαν με την βία είτε όχι (πράγμα αμφίβολο) η απουσία τους απ' τη δίκη είναι μια πράξη ύστατης αντίστασης και αξιοπρέπειας σ' ένα παιχνίδι εξουσίας. Œ αγώνας συνεχίζεται για την απελευθέρωση όλων των αναρχικών, με όρους αντιστρέψιμους για το κράτος, έτσι ώστε να έχουν σημαντικές απώλειες στις πολιτικές διώξεις συντρόφων...

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Δήλωση προς το δικαστήριο του Τρέντο

Η σημερινή μου απουσία από την αίθουσα αυτού του δικαστηρίου είναι μία πράξη προσωπικής διαμαρτυρίας - μοναδικό μέσο ενεργητικής αντίστασης που μου απομένει - ενάντια σ' όλες αυτές τις αστυνομικές και δικαστικές διαδικασίες του κράτους που στο πρόσφατο παρελθόν και στο παρόν εγκληματοποίησαν και συνεχίζουν αυτή τη στιγμή να εγκληματοποιούν με ύπουλο και διαιτητικό τρόπο την επαναστατική δραστηριότητα των συντρόφων του ιταλικού και του διεθνούς αναρχικού κινήματος.

Σαν αναρχικός και επαναστάτης αρνούμαι με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο να παραστώ για μια επιπλέον φορά στην ίδια σκηνοθεσία - στήσιμο στη σκηνή μιας δίκης ενάντια σ' εμένα και τους συντρόφους μου, η οποία θα χρησιμεύσει αποκλειστικά σε στόχους σπέκουλας και περισυλλογής της συναίνεσης από πλευράς του κράτους, τη στιγμή που ένας μεγάλος αριθμός αναρχικών και ελευθεριακών συντρόφων που έκαναν επαναστατικές επιλογές στη ζωή τους, και μονάχα γι αυτό το λόγο, σαπίζουν αυτή την ώρα μέσα στις φυλακές του κράτους, στην Ιταλία και αλλού, κατηγορούμενοι επίσης σε δεκάδες χρόνια φυλακής πάνω στη βάση των ίδιων διαδικασιών αστυνομικών και δικαστικών σκευωριών που σήμερα στοχεύουν να εγκληματοποιήσουν επίσης εμένα και τους συντρόφους μου μπροστά από το δικαστήριο του Τρέντο.

Σ' αυτούς που προφασίζονται ότι είναι οι δικαστές μου έχω μονάχα αυτό να δηλώσω: ο κοινωνικός και επαναστατικός αγώνας ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο δεν θα σταματήσει μέχρι τη στιγμή που οι σημερινές δυνατότητες εκμετάλλευσης και κυριαρχίας από πλευράς των "ισχυρών" πάνω σ' όλους τους υπόλοιπους δεν θα καταστραφούν οριστικά και μέχρι τη στιγμή αυτή που οι δυνατότητες μιας πραγματικής κοινωνικής ισότητας και δικαιοσύνης δεν θα επικρατήσουν πάνω στις παρούσες ψεύτικες της ψεύτικης δημοκρατίας σας.

Ζήτω η ελευθερία, Ζήτω η Αναρχία.

13 Οκτώβρη 1995
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΛΑ ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΔΕΝ ΦΤΑΝΟΥΝ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Αγγελίδης υπογράφει (σε αλληλοδιαδεχόμενες συμπληρωματικές καταθέσεις) οτιδήποτε οι αστυνομικοί του βάζουν μπροστά του, προφανώς χρησιμοποιώντας τις γνωστές "απειλές" -"υποσχέσεις" : "ομολόγησε δύο για να μη σου φορτώσουμε δέκα" "πες τα κι εμείς θα σε βοηθήσουμε", "πες τα για να ελαφρύνεις τη θέση σου".

Ομολογεί ότι μαζί με τον Χρυσοστόμου διέπραξε μία ληστεία στην ΕΜΠΟΡΙΚΗ της οδού Λευκωσίας. Για την ίδια ακριβώς ληστεία είχε "αναγνωρισθεί" από "αυτόπτες μάρτυρες" ο Σ. Δαπέργολας. Ένας αναρχικός όμως είναι απαραίτητος και στην προκειμένη περίπτωση για να εξυπηρετηθούν τα θεαματικά σχέδια της Ασφάλειας που αποσκοπούν στην ποινικοποίηση του αντιεξουσιαστικού χώρου. Εγώ φαίνομαι να ανταποκρίνομαι στα στάνταρ που τίθονται: γνωστός στην Ασφάλεια για την κοινωνική μου δράση (μόλις πριν από δύο μήνες είχε πραγματοποιηθεί έφοδος της Ασφάλειας στο σπίτι μου από την οποία φυσικά "ουδέν ανεβρέθει") και ταυτόχρονα γνωστός του Σ. Δαπέργολα. Ο Αγγελίδης στον κατήφορό του δεν έχει πρόβλημα να με υποδείξει ως τον άνθρωπο με τον οποίο υποτίθεται πως από κοινού λήστεψε για μια ακόμη φορά την ΕΜΠΟΡΙΚΗ της οδού Λευκωσίας (26-7-95).

Μετά τις "ομολογίες" Αγγελίδη, ακολουθεί εισβολή της Ασφάλειας στο σπίτι μου. Τα "ανευρεθέντα" περιορίζονται σε σημειώσεις, τις μεταφραστικές μου εργασίες, δύο ζευγάρια γυαλιά και 2-3 καπέλα. Ούτε όπλα, ούτε τα εκατομμύρια των "ληστειών" μου. Στην Ασφάλεια ακολουθούν πολύωρες ανακρίσεις με τις γνωστές πιέσεις για "συνεργασία", την οποία ούτως ή άλλως δεν θα μπορούσα να τους προσφέρω. Μου υποδεικνύεται η φλουταρισμένη φωτογραφία ενός τύπου με πρόσωπο καλυμμένο από καπέλο και γυαλιά, ο οποίος υποτίθεται πως είμαι εγώ.

Κατόπιν έρχεται η παρέλαση των "αναγνωρίσεων": εγώ ταλαιπωρημένος, αγχωμένος, αξύριστος ανάμεσα σε "φρέσκους" και "άνετους" αστυνομικούς. Παρ' όλα αυτά, στην πλειάδα των "αυτόπτων μαρτύρων" που περνάει, με "αναγνωρίζει" μόνο μια υπάλληλος τράπεζας της οδού Δροσοπούλου: Η μία και μοναδική αυτή "αναγνώριση" αποτέλεσε επαρκές "στοιχείο" για να μου ασκηθεί δίωξη και για αυτή την ληστεία χωρίς το παραμικρό άλλο στοιχείο και φυσικά χωρίς την ανεύρεση των χαρακτηριστικών όπλων που χρησιμοποιήθηκαν (κοντόκανη καραμπίνα και χειροβομβίδα).

Βρίσκομαι λοιπόν κρατούμενος σήμερα στα κρατητήρια της Ασφάλειας και πιθανότατα σε λίγο στον Κορυδαλλό, με σαφή στόχο την προσωπική μου εξόντωση (όντας παλιός "γνώριμος" της Ασφάλειας για την συμμετοχή μου στους κοινωνικούς αγώνες και με βεβαιωμένο από ιατροδικαστή, βασανισμό μου στο ευαγές ίδρυμα της Λ. Αλεξάνδρας το Νοέμβριο του 1991) και ευρύτερα την ποινικοποίηση του αντιεξουσιαστικού χώρου, που στο όραμα του για κοινωνική απελευθέρωση συντάχθηκα και αγωνίζομαι.

Θα έπρεπε όμως να γνωρίζουν, πως ούτε εύκολο θύμα είμαι, ούτε μόνος. Κι όσο για ληστές, οι μόνοι που γνωρίζω είναι αυτοί που τα πλούτη τους είναι το αίμα μας. Βρίσκομαι λοιπόν σε απεργία πείνας από την πρώτη στιγμή της σύλληψής μου, αρνούμενος έστω και για μια στιγμή παθητικά να υποταχθώ στο σκοτεινό παρόν και μέλλον που εξυφαίνεται για μένα. Απεργία που δεν έχω κανένα λόγο να διακόψω μέχρι την οριστική απελευθέρωσή μου. Και αυτό καλύτερα να το πιστέψουν.

ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ! ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ
Κρατητήρια Ασφάλειας
10 Οκτωβρίου 1995

"Έξω οι χαφιέδες από την πορεία"

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΕΕ στη 11 Οκτώβρη θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μαζική σε σχέση με την κατάσταση του κινήματος στους φοιτητικούς χώρους. Πέρα όμως απ' αυτό το στοιχείο έγινε αφορμή για να εμφανιστούν για άλλη μια φορά οι γνωστές προσπάθειες "απομόνωσης προβοκατόρων". Τα γνωστά ΚΝΑΤ με τις ίδιες ή αλλαγμένες (βλ. ΝΑΡ) κομματικές ταμπέλες πολύ πιο αδύναμα και γέρικα σε σχέση με το παρελθόν, προσπάθησαν να επιτελέσουν το έργο των προκατόχων τους. Και σ' αυτή την περίπτωση η επανάληψη της ιστορίας ήταν σίγουρα "φάρσα". Γιατί "φάρσα" αποτελούν κάποιοι 30άρηδες (και βάλε) που δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν το ψυχολογικό σύνδρομο της φοιτητικής ιδιότητας (μην έχοντας βρει καμιά ζωντανότερη για να οικειοποιηθούν) να προσπαθούν να αποκλείσουν "εξωφοιτητικά" στοιχεία. Πρόκειται για ανθρώπους που τους βλέπουμε στις πορείες της ΕΦΕΕ συνήθως (αλήθεια πόσο καιρός πάει από την τελευταία;) να επιδίδονται στη μοναδική δουλειά που ξέρουν: το νταβατζιλίκι.

"Έξω οι χαφιέδες από την πορεία" ήταν το σύνθημα λοιπόν που λάνσαραν και φώναζαν κάποιοι συνδικαλιστές των φοιτητικών συλλόγων.

Αλλά ποιοι είναι οι χαφιέδες ρε τραμπούκοι; Αυτοί που τα τελευταία 2 χρόνια τουλάχιστον (για να μην μιλήσουμε για τα προηγούμενα) είναι οι μόνοι που έδωσαν τις μάχες με την καταστολή του ΠΑΣΟΚ και τους φασίστες;

Αυτοί που έχουν δείξει ότι ξέρουν να κατεβαίνουν στο δρόμο όχι μόνο όταν υπάρχουν φοιτητές και εργάτες αλλά και μόνοι τους, έχοντας να αντιμετωπίσουν τεράστιες κατασταλτικές δυνάμεις; Που ήταν οι "θεματοφύλακες" του κινήματος τους 3 μήνες του προηγούμενου καλοκαιριού όταν οι "χαφιέδες" έκαναν αγώνα αλληλεγγύης για τον Οδυσσέα Καμπούρη και τον Γ. Μπαλάφα (απεργούς πείνας); Που ήταν όταν καταπατούνταν το άσυλο της ΑΣΟΕΕ (τόσο προσφιλές θέμα για την ευαισθησία τους).

Μάλλον σε καμιά παραλία...!

Ποιοι αν όχι οι "χαφιέδες" έδωσαν απάντηση στις προληπτικές συλλήψεις του προηγούμενου Νοέμβρη; Ποιοι αν όχι οι "χαφιέδες" απάντησαν έμπρακτα στις φασιστικές προκλήσεις την άνοιξη (υπόθεση Μανώλογλου) ;

Όλα αυτά είναι βέβαια γνωστά στους "φοιτητοπατέρες". Δεν τρέφουμε αυταπάτες ότι όσοι ακολουθούν παρακάτω στο κείμενο μπορούν να τους αλλάξουν μυαλά. Ούτε βέβαια αποσκοπούν στο να ανοίξουν κανένα "αντι-αριστερό αγώνα". Τόσο τους μηχανισμούς τους όσο και τις μεθοδεύσεις τους δεν τις θεωρούμε ικανές να καθορίσουν πια του σύγχρονους αγώνες. Απέναντι στις τραμπούκικες επιθέσεις τους μπορούμε έτσι κι αλλιώς να προστατεύσουμε τους εαυτούς μας. Όλα τα παρακάτω θέλουν απλά να ξεκαθαρίσουν και να αντιπαρατεθούν σε μια λογική που σαν οπτική επηρεάζει δυστυχώς αρκετά ακόμη υγιή κομμάτια του κινήματος. Και σ' αυτούς απευθύνεται το κείμενο.

Η "επεισοδιοφοβία" είναι αποτέλεσμα του ιδεολογικού πλαισίου της ειρηνικής διαμαρτυρία, μιας ιδιαίτερα ξεπερασμένης από την ίδια την πραγματικότητα τακτικής. Η αριστερά, σ' όλες της τις εκδοχές έχει μετατραπεί σ' ιδιαίτερα πονόψυχο και φιλάνθρωπο παράγοντα τα τελευταία χρόνια. Σ' όλα τα ζητήματα που αναδεικνύει η πραγματικότητα στέκεται στην "αδικία" και την καταπάτηση δικαιωμάτων και ελευθεριών. Πολιτικά δικαιώματα, δικαιώματα εργασίας, δικαιώματα μειονοτήτων, σκευωρίες, καταπάτηση πανεπιστημιακού ασύλου. Μια σειρά ταξικές συγκρούσεις λανσάρονται σαν αντισυνταγματικές πράξεις.

Ευελπιστούν μ' αυτό τον τρόπο να κινητοποιήσουν τον κάθε "δημοκράτη" προβάλλοντάς του τις αδικίες. Αυτό όμως, θα έπρεπε καλά να το ξέρουν σαν υλιστές, δεν γίνεται. Δεν είναι η ηθική και η πονοψυχία που κινεί τους ανθρώπους αλλά τα συμφέροντα και οι επιθυμίες. Η φιλανθρωπία και ο οίκτος είναι πεδία που αφορούν κυρίως τα ΜΜΕ. Τους ειδικούς μηχανισμούς μετατροπής της ταξικής πάλης σε αναζήτηση ελεημοσύνης.

Σ' ένα επόμενο της βήμα αυτή η λογική ανακαλύπτει θύματα ακόμα και εκεί που δεν υπάρχουν. Έτσι όταν υπάρχουν επεισόδια με την αστυνομία, τότε υπάρχουν πάντα κάποιοι "βαλτοί" που τα αρχίζουν για να φάνε ξύλο και αντιστεκόμενοι. Έτσι γίνονται "θύματα" οι μαθητές και οι νεολαίοι που συγκρούονται με την αστυνομία μετά το θάνατο του Ν. Τεμπονέρα. "Θύματα" και οι εργάτες της ΕΑΣ που θέλησαν να ξαναπάρουν τα λεωφορεία από το αμαξοστάσιο του Βοτανικού. "Θύματα" και οι εργάτες της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος που τσάκισαν, αγανακτισμένοι, τις δυνάμεις καταστολής στο ΥΕΝ.

Ποντάροντας στην ευαισθησία μια θεσμολάγνας "κοινής γνώμης" προβοκάρουν τους αγώνες αφαιρώντας το στοιχείο της δυναμικής αντιπαράθεσης με το κράτος. Το κίνημα όμως δεν γίνεται παρά να συγκρούεται κάποιες στιγμές της πορείας του με το κράτος, και στους δρόμους.

Η λογική που θέλει να συμφέρουν τα επεισόδια το κράτος ποτέ δεν έχει εξηγηθεί από τους εκφραστές της. Προτιμάει δηλαδή το κράτος αντιστεκόμενους προλετάριους που εμφανίζουν τη δυνατότητα να επιβάλλουν τις επιλογές τους δημιουργώντας και προβλήματα στο ίδιο και τους μηχανισμού του από προλετάριους πειθαρχημένους ζητιάνους και "θύματα" της όποιας αδικίας; Γιατί μην κοροϊδευόμαστε. Καμιά πέτρα ή μολότοφ δεν έχει γίνει ικανή από μόνη της να δημιουργήσει συγκρούσεις. Γίνεται καταλύτης (ή πολλές φορές δεν χρειάζεται καν) για να εκφραστεί μια διάθεση σύγκρουσης που έτσι και αλλιώς υπάρχει.

Πρόκειται δηλαδή για τη σύγκρουση ταξικών συμφερόντων που έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που μεταφέρεται και στους δρόμους. Είναι η στιγμή που ούτε οι αντιστεκόμενοι ούτε το κράτος θέλουν ή μπορούν να κάνουν πίσω. Τότε αυτή η σύγκρουση πρέπει να δοθεί γιατί αλλιώς ο αγώνας κινδυνεύει να χαθεί από ηττοπάθειες ή τρομοκρατία. Και όχι μόνο να δοθεί αλλά και το μήνυμα της να διαδοθεί παντού. Το μήνυμα από τις φωτιές ξέρει να ταξιδεύει και να φτάνει στις καρδιές όλων αυτών που συνειδητοποιούν μέρα με τη μέρα την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Η αριστερή λογική μαζί με την αστική προπαγάνδα όμως θέλουν να περιορίζουν τη συγκρουσιακή πρακτική σαν αποκλειστική ενασχόληση κάποιων μειοψηφιών. Θέλουν να φαίνεται ότι κανείς δεν αντιστέκεται στο κράτος εκτός από κάποιους άγριους νεολαίους ή "επαγγελματίες αναρχικούς". Έτσι όμως το μήνυμα που λέει ότι ο κρατικός μηχανισμός, ακόμα και στρατιωτικά, δεν είναι αλώβητος από το κίνημα χάνεται. Χάνεται μαζί του η αυτοπεποίθηση που γεννιέται τόσο στους άμεσα εμπλεκόμενους του αγώνα όσο και στους υπόλοιπους προλετάριους.

Με την ίδια λογική ωρύονται για την τρομοκράτηση του κόσμου που κατεβαίνει στις πορείες. Τρέφουν ψευδαισθήσεις όμως οι ίδιοι και τις μεταβιβάζουν και στους πιο "άπειρους" για την ταξική σύγκρουση. Οι πορείες δεν είναι βόλτες στο Ζάππειο (ακόμα και οι ειρηνικές), ούτε ο αγώνας, απλή συνδιαλλαγή με το "φιλικό" κράτος. Η πραγματικότητα είναι πολύ σκληρή: Στο βωμό των συμφερόντων τους τα αφεντικά και το κράτος δεν σέβονται τίποτα. Συντρίβουν τα πάντα με σκοπό την επιβίωση τους. Δείχνουν κάποιες φορές φιλικό πρόσωπο όταν πιέζονται από τις δυνάμεις των αντιστεκόμενων να το κάνουν για να τους κλείσουν τα μάτια. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Κι όσο πιο γρήγορα τα καταλάβει κανείς τόσο καλύτερα τόσο για τον ίδιο όσο και για τον ίδιο τον αγώνα.

Το πιο φοβερό στην υπόθεση όμως είναι ότι πολλές φόρες αυτοί που τρομοκρατούνται τελικά δεν είναι τα "υποκείμενα" του αγώνα αλλά οι πολιτικές δυνάμεις.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι πορείες των μαθητών και νεολαίων από το '91 και μετά όπου οι ίδιοι να επιδιώκουν τη σύγκρουση με την αστυνομία και οι "μαθητοπατέρες" να τρέχουν να τους σταματήσουν.

Το επιχείρημα βέβαια σ' αυτή την περίπτωση είναι ότι αυτές οι συμπεριφορές κάνουν κακό στην πορεία του αγώνα. Ότι το επίπεδο του αγώνα είναι χαμηλό και πρέπει να περιμένουμε για αργότερα. Αυτό το αργότερα δεν έρχεται βέβαια ποτέ. Όμως η εκτίμηση για το ακριβές επίπεδο που βρίσκεται ο αγώνας δεν μπορεί παρά να είναι υποκειμενική. Είναι μια δικιά τους εκτίμηση. Αυτή μπορεί, όπως έχει φανεί πολλές φορές, να είναι και λάθος. Ποιος είναι σε θέση να ξέρει καλύτερα από τον ίδιο το δρών υποκείμενο αφού αυτό γράφει με την πράξη του την ιστορία. Ποιος μπορεί άρα τελικά να ξέρει καλύτερα από την ίδια την ιστορία;

Σαν αναρχικοί δεν έχουμε άλλο κριτήριο για το καλό και το κακό ενός αγώνα από τη συνέχιση ή όχι του ίδιου του αγώνα. Ότι σταματάει τους προλετάριους να αγωνίζονται είναι αρνητικό και ότι τους προωθεί είναι θετικό. Μ' αυτή τη λογική η αναβλητικότητα έχει αποδειχθεί πιο αρνητική από τη σύγκρουση.

Μια τέτοια λογική δεν μπορεί να είναι αριστερή. Αυτοί αντιλαμβάνονται το κίνημα σαν ένα μέρος των προσπαθειών τους για την καταπίεση της πολιτικής εξουσίας. Ο αγώνας για αυτούς πρέπει να σταματάει ή να αρχίζει ανάλογα με την τακτική που έχουν για την κατάκτηση της εξουσίας. Θεωρούν ότι η συνείδηση θα δοθεί απ' αυτούς έχοντας την πολιτική εξουσία. Η συνείδηση όμως δεν είναι κάτι που μπολιάζεται αλλά κατακτείται από το συνεχή και διαρκή αγώνα.

Μία άλλη έκβαση αυτής την λογικής είναι η "αντικινηματικότητα" που καταλογίζουν στις βίαιες πρακτικές. Έτσι "αντικινηματικές" οι πέτρες, "κινηματικά" τα γιαούρτια όταν ρίχνονται από μερικούς αριστερούς φοιτητές στο όνομα του κινήματος εν απουσία του βέβαια. Αλλά ποια η διαφορά γιαουρτιού και πέτρας; Η διαφορά είναι ότι τα γιαούρτια πέφτουν από μια μειοψηφία χωρίς να θέλουν να προκαλέσουν καμιά γενικευμένη σύγκρουση. Απλά αποτελούν ένα πυροτέχνημα κάποιας οργάνωσης που θέλει να καρπωθεί τις εντυπώσεις στις φοιτητικές εκλογές.

Άρα το πρόβλημα όλων αυτών που καταλογίζουν "αντικινηματικότητα" στα βίαια επεισόδια βρίσκεται εκεί που βλέπουμε το θετικό εμείς: στην γενίκευσή τους.

Φοβούνται τις ανεξέλεγκτες καταστάσεις γιατί σ' αυτές δεν έχουν κανένα λόγο ύπαρξης. Είναι στιγμές αυτοοργάνωσης και για αυτό είναι επικίνδυνες.

Αυτό πραγματικά εξηγεί πως είναι δυνατόν οι υπέρμαχοι του Λος Άντζελες και της κάθε σύγκρουσης σ' όλο τον κόσμο να βλέπουν πάντα ύποπτα πράγματα σ' αυτές όταν συμβαίνουν στην Ελλάδα. Η ασυνέπεια στην πολιτική τους γραμμή εξηγείται από την απόσταση. Δεν νιώθουν να διακυβεύεται άμεσα ο ρόλος τους σε πράγματα που έτσι κι αλλιώς δεν μπορούν να ελέγξουν.

Τελειώνοντας θα θέλαμε να τονίσουμε ότι σε καμιά περίπτωση δεν υπερθεματίζουμε καμιά άκαιρη και "τραβηγμένη από τα μαλλιά" σύγκρουση. Η σωστή εκτίμηση των περιστάσεων που λείπει κάποιες φορές απ' αυτές τις ενέργειες, δεν είναι ικανός παράγοντας όμως για να μας κάνει να καταγγέλλουμε τη βία σαν τυχοδιωκτική πράξη. Όπως και να έχει το πράγμα, αποτελεί ένα ζήτημα προς προβληματισμό και ενασχόληση αυτών που έχουν πετάξει τα ματογυάλια του καθωσπρεπισμού και της διαμαρτυρίας.

Γ. Μ.

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

των χτυπημένων διαδηλωτών μονάχα ως θύματα της αστυνομικής θηριωδίας και η προσπάθεια όλων (τύπου, πολιτικών, συνδικαλιστών) να μην αναδειχθεί η αναγκαιότητα της κοινωνικής βίαιης αντίστασης.

Το πρώτο ερώτημα παραπέμπει στα πειράματα του Παυλώφ για τα εξαρτημένα αντανακλαστικά. Η πολιτική επιλογή της καταστολής πέρα από την αναγκαιότητα της γιατί δεν πρόκειται να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των εργαζομένων (τουλάχιστον με όρους πάλης που δε θα περιλαμβάνει την κινητοποίηση μεγαλύτερων κοινωνικών κομματιών, αλληλέγγυων στον αγώνα των εργαζόμενων στα ναυπηγεία. Χαρακτηριστικά οι εργαζόμενοι του Σκαραμαγκά ή της Ελευσίνας απουσίαζαν) προσπάθησε να μετρήσει αντιδράσεις και αντιστάσεις εν όψη των αγώνων που θα αναδυθούν και ίσως θα ισχυροποιηθούν στο εγγύς μέλλον. Ευτυχώς για τον αγώνα της ελευθερίας, τα αντανακλαστικά των ανθρώπων λειτουργούν ακόμα ως ένα βαθμό.

Όσο για το δεύτερο και τρίτο ερώτημα, οι διαδηλωτές δεν ήταν μόνο θύματα. Αλλά με αξιοπρέπεια και σθένος απαντήσανε δυναμικά στην μπατσοκρατία και αν δεν υπήρχαν τα διάφορα τσιράκια που προσπαθούσαν να ποδηγετήσουν τη δίκαιη αγανάκτηση, πολλά περισσότερα θα μπορούσαν να συμβούν.

Κάποιοι αναζήτησαν προβοκάτορες, κάποιοι γνωστούς - αγνώστους. Όμως ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει ταξική και κοινωνική βία. Και ποιους θα έχει στόχους. Ένα απόσπασμα από αστική εφημερίδα (ΤΑ ΝΕΑ 12\10\95) μας πληροφορεί: *"Σε μια περίοδο που εργαζόμενοι πολλών κλάδων - όπως, άλλωστε, και οι συνταξιούχοι - έχουν κάθε λόγο να είναι ευαισθητοποιημένοι για τα προβλήματα τους... Η επίδειξη ισχύος αποτελεί το χειρότερο μέσο κατευνασμού... Και το πιο πρόσφορο για την πυροδότηση γενικότερων αντιδράσεων. ΟΠΟΙΟΙ δεν το αντιλαμβάνονται, σημαίνει - δυστυχώς - πως στερούνται κοινού νου"* !

Τώρα όσο αφορά τον αναρχικό χώρο - το κομμάτι του τουλάχιστον που δρα στον κοινωνικό ανταγωνισμό, η κριτική και αλληλέγγυα προσέγγιση των αγωνιζόμενων κομματιών του προλεταριάτου είναι αναγκαία και επιτακτική. Σε μια περίοδο που κάτι αρχίζει να κινείται, ας αρχίσουμε και μεις επιτέλους να δρούμε, εμπλουτίζοντας τον κοινό αγώνα με τους σπόρους της εξέγερσης.

Χωρίς θεούς, αφεντικά και πατρίδες ο αγώνας συνεχίζεται. Από κάποια γωνιά του Μεξικού ως τις μητροπόλεις της Δύσης, θυμόμαστε για το τέλος τα λόγια ενός αγωνιστή ναυπηγού (του γενικού γραμματέα του συνδικάτου του ναυπηγείου στο Καντίθ, μέλος της CNT) από την Ισπανία: *"Από δω και πέρα θα σκοτώνουμε. Και όταν λέμε θα σκοτώνουμε, δεν υπερβάλουμε."*

Α. Κ.

ΙΝΔΙΑΝΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΠΑΘΙΟΥ, ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ, ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ο ΓΕΡΟ-ΑΝΤΟΝΙΟ δαγκώνει την πίπα του. Δαγκώνει τις λέξεις και τους δίνει μορφή και χροιά. Ο γέρο-Antonio μιλάει και η βροχή σταματάει για ν' ακούσει, το σκοτάδι και το νερό κάνουν διάλειμμα. Ο γέρο-Antonio αφηγείται την ιστορία:

"Οι μεγάλοι παππούδες μας έπρεπε να αντιμετωπίσουν το ξένο που ήρθε να κατακτήσει αυτή τη γη. Ο ξένος ήρθε για να μας επιβάλει άλλους τρόπους, άλλη γλώσσα, άλλη πίστη, άλλο θεό, άλλη δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη του ήταν μόνο γι' αυτόν. Ο Θεός του ήταν ο χρυσός. Η πίστη του ήταν η ανωτερότητά του. Η γλώσσα του ήταν τα ψέματα. Ο τρόπος του ήταν η σκληρότητα. Οι δικοί μας, οι μεγάλοι πολεμιστές, του αντιστάθηκαν. Μεγάλες μάχες ξεκίνησαν οι γιοι αυτής της γης για να την υπερασπιστούν από το χέρι του ξένου. Όμως ήταν μεγάλη και η δύναμη που κρατούσε το ξένο χέρι. Μεγάλοι και καλοί πολεμιστές έπεφταν νεκροί στις μάχες. Οι μάχες συνεχίζονταν, λίγοι πολεμιστές είχαν μείνει πια, οι γυναίκες και τα παιδιά έπαιρναν τα όπλα από τους σκοτωμένους.

Μαζεύτηκαν τότε οι πιο σοφοί από τους γέροντες και αφηγήθηκαν την ιστορία του σπαθιού, του δέντρου, της πέτρας και του νερού. Διηγήθηκαν πως κάποτε, στους χίλιους του χρόνους, εδώ στα βουνά, είχαν μαζευτεί όλα τα πράγματα που χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι για να δουλεύουν και για να αμύνονται. Οι θεοί είχαν πάει μια βόλτα, όπως το συνηθίζανε, ή μπορεί και να κοιμόντουσαν κιόλας, γιατί ήταν πολύ τεμπέληδες εκείνοι οι θεοί, δεν ήταν οι μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι, αυτοί που γέννησαν τον κόσμο. Ο άντρας και η γυναίκα ήταν κρυμμένοι στην καρδιά μιας γωνίας από το χάραμα, για να εξαντλήσουν το κορμί και να ζήσουν τη ζωή. Η νύχτα ήταν σιωπηλή. Δεν μιλούσε η νύχτα γιατί ήξερε ότι λίγος χρόνος πια της έμενε. Τότε μίλησε το σπαθί."

- Ένα σπαθί σαν αυτό - διακόπτει ο γέρο-Antonio και σηκώνει μια δίκοπη φαλτσέτα. Οι φλόγες της φωτιάς ανακαλούνται, για μια στιγμή μονάχα ξεπετάγονται.

- Έχω την περισσότερη δύναμη και μπορώ να τα καταστρέψω όλα. Η κόψη μου είναι κοφτερή και δίνει δύναμη σε όποιον με κρατά και θάνατο σε όποιον μου εναντιώνεται.

- Ψέματα! - είπε το δέντρο -. Εγώ έχω την περισσότερη δύναμη, έχω αντισταθεί στον άνεμο και στις πιο τρομερές καταιγίδες.

Το σπαθί και το δέντρο ρίχτηκαν στη μάχη. Ακλόνητο και δυνατό στήθηκε το δέντρο και αντιμετώπισε το σπαθί. Το σπαθί χτυπούσε μέχρι που τελικά έκοψε τον κορμό και το δέντρο σωριάστηκε στη γη.

- Έχω την περισσότερη δύναμη - ξαναείπε το σπαθί.

- Ψέματα! - είπε η πέτρα - Έχω εγώ την περισσότερη δύναμη, είμαι αρχαία και σκληρή, είμαι βαριά και γερή.

Το σπαθί και η πέτρα ρίχτηκαν στη μάχη. Αποφασισμένη και δυνατή στήθηκε η πέτρα και αντιμετώπισε το σπαθί. Το σπαθί χτυπούσε και χτυπούσε, αλλά δεν μπορούσε να νικήσει την πέτρα, μόνο της έσπαγε μικρά κομμάτια. Στο τέλος στόμωσε η κόψη του σπαθιού αλλά και η πέτρα ήταν πια κουτσουρεμένη.

- Ισοπαλία! - είπαν το σπαθί και η πέτρα και στεναχωρήθηκαν γιατί η μάχη τους αποδείχτηκε άσκοπη.

Όλη αυτή την ώρα. το νερό από το ρυάκι δεν έκανε τίποτα, παρά μόνο έβλεπε τις μάχες χωρίς να μιλάει. Το σπαθί γύρισε στο νερό και του είπε:

- Εσύ είσαι πιο αδύναμο από όλους μας. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα σε κανένα. Είμαι πολύ πιο δυνατό από σένα! - είπε το σπαθί και ρίχτηκε με μανία στο νερό από το ρυάκι. Έγινε μεγάλος πάταγος, τα ψάρια κατατρόμαξαν, το νερό δεν αντιστάθηκε στο χτύπημα του σπαθιού.

Χωρίς να πει τίποτα, το νερό ξαναπήρε την αρχική του μορφή, κύκλωσε το σπαθί από όλες τις μεριές και συνέχισε το δρόμο του προς το ποτάμι που οδηγεί στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει οι θεοί για να γιατρεύουν τη δίψα τους.

Πέρασε ο καιρός και το σπαθί μέσα στο νερό άρχισε να παλιώνει και να σκουριάζει, δεν έκοβε καθόλου πια και τα ψαράκια το πλησίαζαν χωρίς φόβο και το κορόιδευαν. Το σπαθί βγήκε από το ρυάκι με μεγάλη στεναχώρια. Χωρίς κόψη και ηττημένο, άρχισε τα παράπονα: Είμαι πολύ πιο δυνατό από το νερό αλλά δεν μπόρεσα να του κάνω τίποτα ενώ, αυτό, χωρίς καν να παλέψει, με νίκησε!

Πέρασε και το χάραμα και ήρθε ο ήλιος να ξυπνήσει τον άντρα και τη γυναίκα που είχαν τόσο κουραστεί μαζί για να γίνουν καινούριοι. Ο άντρας και η γυναίκα βρήκαν το σπαθί ριγμένο σε μια γωνία και σκοτεινιασμένο, την πέτρα κομματιασμένη, το δέντρο ριγμένο στη γη και το ρυάκι να τραγουδάει...

Οι παππούδες μας τελείωσαν την αφήγηση της ιστορίας του σπαθιού, το δέντρου, της πέτρας και του νερού και είπαν: "Υπάρχουν φορές που πρέπει να πολεμάμε όπως το σπαθί απέναντι στο θηρίο, υπάρχουν φορές που πρέπει να πολεμάμε όπως το δέντρο στην καταιγίδα, υπάρχουν φορές που πρέπει να πολεμάμε όπως η πέτρα ενάντια στο χρόνο. Υπάρχουν όμως και φορές που πρέπει να πολεμάμε όπως το νερό ενάντια στο σπαθί, το δέντρο και την πέτρα. Τώρα είναι η ώρα για να γίνουμε νερό και να συνεχίσουμε το δρόμο μας προς το ποτάμι που θα μας βγάλει στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει για να γιατρεύουν τη δίψα τους οι μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι, αυτοί που γέννησαν τον κόσμο".

- Έτσι έκαναν και οι παππούδες μας - είπε ο γέρο-Antonio. Αντιστάθηκαν όπως το νερό αντιστέκεται και τα πιο λυσσασμένα χτυπήματα. Ο ξένος ήρθε, ήταν πανίσχυρος, οι αδύναμοι φοβήθηκαν, αυτός πίστεψε ότι είχε νικήσει αλλά ο χρόνος πέρασε και ο ξένος σκούριασε και πάλιωσε. Τώρα ο ξένος στέκεται αναστατωμένος σε μία γωνία και αναρωτιέται πως γίνεται να είναι ηττημένος, αφού είχε κερδίσει.

Ο γέρο-Antonio ξανανάβει την πίπα του και το σωρό τα ξερόκλαδα στη φωτιά και συνεχίζει:

- Έτσι οι μεγάλοι και σοφοί παππούδες μας κέρδισαν τον πόλεμο ενάντια στον ξένο. Αυτός τώρα φεύγει. Εμείς είμαστε εδώ, όπως τα νερά στο ρυάκι συνεχίζουμε το δρόμο μας προς το ποτάμι που θα μας βγάλει στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει γι αν γιατρεύουν τη δίψα τους οι μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι, αυτοί που γέννησαν τον κόσμο.

Προχωρούσε προς το ποτάμι, Μπροστά στην αντανάκλαση, ανάμεσα στον ήλιο της αυγής και τον ήλιο του σούρουπου, βρίσκεται το τρυφερό χάδι του ήλιου του μεσονυχτίου. Μία θεραπεία που είναι πληγή. Ένα νερό που είναι δίψα. Μία συνάντηση που είναι αναζήτηση.

Όπως το σπαθί στην ιστορία του γέρο-Antonio, η κυβερνητική επίθεση του Φλεβάρη διέσχισε χωρίς δυσκολία την περιοχή των Ζαπατίστας. Πανίσχυρο, αστραφτερό, με μία περίτεχνη λαβή το σπαθί της Εξουσίας χτύπησε τη γη των Ζαπατίστας. Όπως το σπαθί στην ιστορία του γέρο-Antonio, έκανε μεγάλο πάταγο και μια φορά ακόμα τρόμαξε μερικά ψάρια. Όπως στην ιστορία του γέρο-Antonio, το χτύπημα ήταν δυνατό, τρομερό ... και άχρηστο. Όπως το σπαθί στην ιστορία του γέρο-Antonio, βρίσκεται ακόμα μέσα στο νερό, παλιώνει και σκουριάζει. Και το νερό; Συνεχίζει το δρόμο του, περικυκλώνει το σπαθί και χωρίς πολλά - πολλά φτάνει μέχρι το ποτάμι που θα το βγάλει στο μεγάλο νερό που έχουν φτιάξει για να γιατρέψουν τη δίψα τους οι μεγάλοι θεοί, οι πρώτοι αυτοί που γέννησαν τον κόσμο.

Αυτά. Σας εύχομαι υγεία και το νερό που γιατρεύει και ξεδιψάει.

Από τα βουνά του μεξικάνικου νάτου
Εκ μέρους της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων - Γενικής Διοίκησης του EZLN
Subcomondante Insugrante Marcos, πλέοντας κάτω από το ρυάκι
Μεξικό, Σεπτέμβρης 1995

Πρωτοβουλία αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας

1492 - 1995: 503 χρόνια μετά από την "ανακάλυψη" της Αμερικής από τον Χρ. Κολόμβο συμπληρώνονται την Πέμπτη 12 Οκτώβρη.

Πεντακόσια τρία χρόνια από τότε που οι Ισπανοί Κονκισταδόρες, διψασμένοι για χρυσάφι, επιδοθούν "ελεώ θεού και βασιλέα" στο "θεάρεστο" έργο τους, που δεν ήταν άλλο από τον "εκπολιτισμό και τον εκχριστιανισμό των βάρβαρων ιθαγενών".

Αυτή είναι η μία πλευρά της ιστορίας, των λευκών, η επίσημη. Όταν στο σχολείο οι δάσκαλοί μας μάς την δίδασκαν, το μυαλό μας δεν ήταν εκεί. Ήταν στην άλλη πλευρά της ιστορίας που δεν είναι ούτε λευκή, ούτε κίτρινη, είναι ερυθρή, πιο κόκκινη κι από το κόκκινο. Κόκκινη, όπως κόκκινα φαντάζουν τα βουνά, τα δάση, οι πεδιάδες και τα νερά της νέας γης, από το αίμα με το οποίο πείστηκαν αιώνες τώρα, σπιθαμή προς σπιθαμή, λόγω των φραγών, των εγκλημάτων των βασανιστηρίων που έγιναν και γίνονται στο όνομα του "πολιτισμού" στο όνομα της "θρησκείας", στο όνομα του "εμπορίου" και στο όνομα της "ανάπτυξης".

Από τις σφαγές, λοιπόν, ολόκληρων φυλών, την υποδούλωση χιλιάδων ανθρώπων και την κλοπή της γης τους ΤΟΤΕ, ΜΕΧΡΙ την γκετοποίηση στις παραγκουπόλεις, την προλεταριοποίηση και τον ρατσισμό ΣΗΜΕΡΑ τα νεοαποικιακά έθνη-κράτη της Αμερική στήριξαν και στηρίζουν της ύπαρξή τους στην πλήρη εξαθλίωση των ντόπιων πληθυσμών.

Εγάντια στις φιέστες των νικητών για τα 503 χρόνια από την αρχή της γενοκτονίας των Ινδιάνων, υπάρχουν λόγοι για να γιορτάζουν τόσο οι ινδιάνοι, όσο και όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο που αντιλαμβάνονται τα πράγματα κάπως διαφορετικά. Αυτά τα 503 χρόνια είναι χρόνια συνεχούς αγώνα και αντίστασης, ο εορτασμός τους είναι καθημερινός και αφορά όλους τους εκμεταλλευόμενους, του Μοχώκ του Καναδά μέχρι τους εξεγερμένους του Μεξικάνικου νότου και όλους εκείνους που στέκονται έμπρακτα αλληλέγγυοι στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αυτό ακριβώς είναι το σημείο που μας ενώνει.

Εμείς, άνθρωποι που σεβόμαστε το άνθρωπο, που σκεφτόμαστε τον άνθρωπο, που αγαπάμε τον άνθρωπο, που το μυαλό μας και η καρδιά μας είναι πάντα κοντά σ' αυτούς που αγωνίζονται και αντιστέκονται, δεν είμαστε αλληλέγγυοι προς τους εξεγερμένους Ζαπατίστας και προς τους αγωνιζόμενους ινδιάνους από μια ανθρωπολογική αγωνία να παραμείνει πλουραλιστικό το ανθρώπινο είδος σε ότι αφορά τις φυλές του. Δεν μας ενδιαφέρει η επιβίωση των ινδιάνων σε "εθνικούς κήπους" όπου θα αντιμετωπίζονται αυτοί και οι παραδόσεις τους ως αξιοθέατα, ως επιβιώσαντες αναχρονισμοί.

Είμαστε αλληλέγγυοι και διεκδικούμε μαζί μ' αυτούς την αναβίωση των ινδιάνικων παραδόσεων, της κοινοκτημοσύνης, των συλλογικών διαδικασιών, της εξουσίας των όλων. Είμαστε αλληλέγγυοι γιατί ο αγώνας τους αφορά κι εμάς, γιατί είναι ένα κομμάτι, μια μάχη του κοινωνικού πολέμου που διεξάγεται παγκόσμια.

Θεσσαλονίκη, 11 Οκτώβρη 1995

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας

"Κλαμπ βετεράνων κρατικής ασφάλειας"

Έτσι λέγεται ο οργανισμός, μέσα απ' τον οποίο τα παλιά στελέχη της πάλαι ποτέ "προστάτιδας του λαού" KGB, κάνουν τα πρώτα τους βήματα στην αγορά της "ελεύθερης" τώρα Ρωσίας. Λειτουργεί και ως βιτρίνα ιδιωτικών εταιριών αλλά και ως συντεχνία αφού οι "βετεράνοι" θα διδάξουν την "τέχνη" τους σε σχολή κατασκόπων στην οποία για αρχή θα φοιτήσουν τα παιδιά τους.

Το κλαμπ ιδρύθηκε το 1993, όταν τα περιθώρια είχαν στερέψει για τα ηγετικά κλιμάκια της KGB, αφού οι δυνατότητες για συνέχιση της ύπαρξης της μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα του 1991 ήταν μηδαμινές. Η διάλυση της υπηρεσίας εντάσσονται στις θεσμικές αλλαγές που έπρεπε να γίνουν για τη συγκρότηση ενός κράτους δυτικού τύπου.

Όμως η φιλελευθεροποίηση της οικονομίας και ο σκληρός ανταγωνισμός μεταξύ πολυεθνικών και παλιών και ανερχόμενων ομάδων και υποομάδων εξουσίας ανέβασαν τα ποσοστά των "βετεράνων" αφού η ζήτηση στη βιομηχανική κατασκοπεία ανέβηκε κατακόρυφα. Μόνο η περιοχή της Κεντρικής Ασίας παράγει περισσότερους από 50 τόνους χρυσό το χρόνο, διαθέτει τα μεγαλύτερα γνωστά αποθέματα αργύρου, διαθέτει κοιτάσματα πετρελαίου που ανταγωνίζονται τον κόλπο Προύντο της Αλάσκας, έρχονται τέταρτη στην παγκόσμια κατάταξη αποθεμάτων φυσικού αερίου και έχει γίνει πεδίο σύγκρουσης πολυεθνικών με ονόματα όπως η CHEVROW, BRITISH GAS - AGIP, BP, και GAZPROM (πρώην κρατική που έλεγχε το μονοπώλιο αερίου επί σοβιετικών ημερών).

Έτσι οι "βετεράνοι" ακολουθούν τους "παλμούς" της νέας ρώσικης "ελεύθερης" οικονομίας. Διαφημίζουν τις υπηρεσίες τους στον τύπο, ελέγχουν ασφαλιστικές εταιρίες και τράπεζες, στελεχώνουν ξένες και ρώσικες εταιρίες και διαθέτουν κι ένα σύγχρονο σύστημα πληροφορικής που ενημερώνει ξένους επενδυτές για τις δραστηριότητες ρώσικων εταιριών με τις οποίες επιδιώκουν συνεργασία ενώ το κλαμπ εξασφαλίζει και εκπαίδευση σε άλλους τομείς όπως το τραπεζικό και το χρηματιστηριακό σύστημα.

Οι πρώην κρατικοί "υπάλληλοι", πρωτεργάτες και στην περεστρόικα σίγουρα θα αισθάνονται άνετα για το λαμπρό μέλλον που τους επιφυλάσσει το ανώτερο στάδιο εξέλιξης τους μέσα στο γκρίζο ρώσικο νεοφιλελεύθερο τοπίο.

Σιβηρία:

Απεργούν οι ανθρακωρύχοι της πόλης Μεζντουρέτσε της Σιβηρίας διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Οι απεργίες αναμένεται να επεκταθούν και σε άλλους τομείς εργασίας. Απεργιακά κύματα ξεσπούν συχνά στις απομακρυσμένες στέπες της Νοτιοανατολικής Σιβηρίας όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένες πολλές βιομηχανίες της πρώην ΕΣΣΔ. Η περιοχή επίσης είναι πλούσια σε φυσικούς πόρους και πεδίο ανταγωνισμού των πολυεθνικών.

Γαλλία:

Μεγάλης έκτασης επεισόδια, γίνονται καθημερινά, σχεδόν, από μετανάστες σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας. Ειδικότερα στην Λυών, σε συνοικίες που κατοικούν μετανάστες καίγονται καταστήματα και πυρπολούνται αυτοκίνητα. Τα επεισόδια ξεκίνησαν από την ημέρα που σκοτώθηκε από σφαίρες μπάτσων ο Χαλέντ Κελκάλ, ύποπτος για βομβιστικές ενέργειες. Την Παρασκευή κηδεύεται ο Χαλέντ οπότε αναμένεται και συνέχεια.

Τμήμα Κόκκινος Στρατός (R.A.F.)

Οποιος δεν οπλίζεται πεθαίνει.
Οποιος δεν πεθαίνει, είναι θαμμένος ζωντανός, στις φυλακές,
στα αναμορφωτήρια, στις τρύπες (τις πόλεις δορυφόρους)
στις απαίσιες πέτρες των δημόσιων κτηρίων
στους παιδικούς κήπους και τα σχόλια,
στις πλήρως εξοπλισμένες μοντέρνες κουζίνες,
στις κρεβατοκάμαρες παλάτια.

Ούρλικε Μάινχοφ

ΣΤΙΣ 18 ΟΚΤΩΒΡΗ του 1977 θα γραφτεί μία από τις πιο τραγικές σελίδες στην ιστορία του σύγχρονου επαναστατικού κινήματος. Δολοφονούνται μέσα στα κελιά τους στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Σταμχάιμ, οι Αντρέας Μπάαντερ, Γκουντρούν Ενσλίν, Γιαν Καρλ Ράσπερ. και οι τρεις είναι αγωνιστές της ένοπλης ομάδας Τμήμα Κόκκινος Στρατός (R.A.F.) ή ακόμα γνωστότεροι σαν η συμμορία Μπάαντερ - Μάινχοφ. Το Δυτικογερμανικό υπερκράτος με αυτές τις δολοφονίες θα προσπαθήσει να κλείσει τον κύκλο της ένοπλης πάλης στη Γερμανία και ως ένα βαθμό θα το καταφέρει.

Τον Αύγουστο του 1970 θα εμφανισθεί μία νέα ομάδα μέσα στο πάνθεον των επαναστατικών ομάδων και οργανώσεων της αριστεράς, η R.A.F. Στρατηγική επιλογή της ομάδας θα είναι η ένοπλη σύγκρουση με το Δυτικογερμανικό κράτος. Η R.A.F. δεν πρωτοτυπεί σε σχέση με την επιλογή αυτή. Είναι η δεκαετία που σε πολλές ευρωπαϊκές μητροπόλεις θα υπάρξουν αγωνιστές που θα ακολουθήσουν την ανοιχτή σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του. Μικρές ομάδες θα αναλάβουν το ρόλο της ένοπλης πρωτοπορίας και θα προσπαθήσουν να καθοδηγήσουν τα επαναστατικά υποκείμενα που κάθε ομάδα πιστεύει ότι έχει ανακαλύψει. Η πλειοψηφία των αγωνιστών αυτών είναι νέοι σε ηλικία και μεγαλωμένοι πολιτικά μέσα στη δύνη των ιδεών και των ρευμάτων που ανέδειξε η παγκόσμια κινητοποίηση του '68. Είναι η εποχή που τα παραδοσιακά κομμουνιστικά κόμματα έχουν χάσει την αξιοπιστία τους κυρίως στους κύκλους του δυνατού φοιτητικού κινήματος, τόσο της Γερμανίας όσο και παγκοσμίως. Ο Μάο Τσε Τουνγκ φαντάζει ο ηγέτης που έλειπε από την επαναστατική αριστερά. Ο Λενινισμός μέσα από τον Γκεβαρισμό και τους Λατινοαμερικάνους Γκουερίλα κερδίζει τους νέους αγωνιστές. Ο αντιαμερικανισμός εκφράζεται έντονα μέσα από τους αγώνες ενάντια στην επέμβαση στο Βιετνάμ και ο τριτοκοσμισμός γίνεται κυρίαρχη ιδεολογία μέσα στις οργανώσεις της νέας αριστεράς.

Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα η αποτυχία του φοιτητικού κινήματος να ξεπεράσει τον ίδιο του τον εαυτό, θα οδηγήσει αργότερα μεγάλο μέρος αγωνιστών στο σπίτι τους και ένα άλλο μέρος να ψάχνει να βρει το λάθος δρόμο, τις λάθος επιλογές. Η αντίληψη ότι το κίνημα δεν είχε την αποφασιστικότητα που θα έπρεπε να έχει, μαζί με την ολοένα προσπάθεια έκφρασης της αντεπαναστατικής βίας (απόπειρα δολοφονίας του ηγέτη του φοιτητικού κινήματος Ρούντι Ντούτσκε, δολοφονία φοιτητή σε διαδήλωση ενάντια στην επίσκεψη του Σάχη της Περσίας) θα οδηγήσει κάποιους αγωνιστές στην ένοπλη επιλογή.

Τον Ιούνιο του 1970 τα μέλη της R.A.F. θα αναχωρήσουν από το ανατολικό Βερολίνο με κατεύθυνση την Ιορδανία. Σκοπός η προετοιμασία τους στα στρατόπεδα που εκπαιδεύονται οι Παλαιστίνιοι. Ένα χρόνο αργότερα το πρώτο θύμα της R.A.F. είναι η Πέτρα Σελμ πού θα δολοφονηθεί σε ένα μπλόκο της αστυνομίας στο Αμβούργο. Στην πορεία θα ακολουθήσουν κι άλλοι. Η ένοπλη πια πορεία της R.A.F. θα εξαρτηθεί κι από τις διεθνείς σχέσεις και επαφές της. Είναι γνωστές οι σχέσεις που είχε με τις παλαιστινιακές οργανώσεις και κάποιες ενέργειες που πραγματοποίησαν μαζί. Η αντίληψη ότι όποιος στρέφεται ενάντια στον καπιταλισμό είναι καλός θα την οδηγήσει στο να συνδεθεί και να πραγματοποιήσει κοινές ενέργειες ακόμα και με οργανώσεις αμφιβόλου χαρακτήρα. Η ολοένα εντεινόμενη παρανομία των αγωνιστών της R.A.F. θα οδηγήσει την οργάνωση σε στηρίγματα όπως οι μυστικές υπηρεσίες των πρώην "σοσιαλιστικών κρατών" και κυρίως θα αποκτήσει επαφές με τη Στάζι τη μυστική υπηρεσία της Ανατολικής Γερμανίας. Ίσως σε αυτό να οφείλονται οι φιλοσοβιετικές θέσεις που ανέπτυξε σε κείμενά της η μετέπειτα γενιά της R.A.F. Μετά την κατάρρευση της Ανατολικής Γερμανίας δεν ήταν λίγοι οι αγωνιστές τις R.A.F. που βρέθηκαν στο έδαφός της.

Τα λάθη που πραγματοποίησε η οργάνωση αυτή όμως δεν μειώνουν σε τίποτα την αγωνιστικότητα των μελών της, τα οράματά τους για μια άλλη κοινωνία, την επαναστατική αυταπάρνηση και αυτοθυσία που τους χαρακτήρισε. Το γερμανικό κράτος έπαιξε πάνω στις πλάτες τους ένα μεγάλο παιγνίδι. Χρησιμοποίησε τη δράση της R.A.F. για να περάσει μια σειρά κατασταλτικά μέτρα που όμοιά τους δεν πραγματοποιήθηκαν σε καμιά ευρωπαϊκή χώρα, ακόμα και στην Ιταλία που το φαινόμενο του ένοπλου αγώνα είχε πάρει μαζικές διαστάσεις. Οι υπερεξουσίες που θεσμοθετούνταν με αφορμή τον κίνδυνο που προβάλει η "τρομοκρατία" θα οδηγήσουν στη δημιουργία των περιβόητων λευκών κελιών. Πρόκειται για ειδική φυλακή, με ειδικά δωμάτια που αντικειμενικός τους στόχος είναι η σωματική, ψυχολογική και ηθική εξόντωση του κρατούμενου αγωνιστή. Η καταστολή των αγωνιστών της R.A.F. θα είναι βίαιη με αρκετούς νεκρούς, και δεκάδες αιχμαλώτους στα λευκά κελιά της εξουσίας. Ο αγώνας όμως θα συνεχιστεί και μέσα από της φυλακές ενάντια στις συνθήκες διαβίωσης, την απομόνωση, ενάντια για άλλη μια φορά στην εξόντωσή τους.

Στις 9 Νοεμβρίου 1974 ο Χόλγκερ Μάινς πεθαίνει στη φυλακή μετά από 57 μέρες απεργία πείνας. Ο Μάινς προτιμά να πεθάνει παρά να υπομείνει μία άνευ όρων εξοντωτική κράτηση. Το "Κίνημα 2 Ιούνη" θα απαντήσει με την εκτέλεση του προέδρου του ανώτατου δικαστηρίου του Βερολίνου Γκούντερ Φον Ντρέκμαν.

Τον Οκτώβρη του 1977 το γερμανικό κράτος θα δολοφονήσει τους τρεις αγωνιστές μέσα στα κελιά τους. Την επόμενη ημέρα θα εκτελεστεί ο βιομήχανος Σλέιερ. Είναι ταυτόχρονα η εποχή που ο πρώτος κύκλος της R.A.F. θα κλείσει. Παρά την ωμότητα του γερμανικού κράτους η R.A.F. θα συνεχίσει να υπάρχει με και με άλλους όρους και με άλλους πρωταγωνιστές. Ακόμα και σήμερα είναι πολλοί οι αγωνιστές της R.A.F. που εξακολουθούν να βρίσκονται στις γερμανικές φυλακές με κατεστραμμένη την υγεία τους από όλες τις πλευρές. Πρόσφατα η Σίγκλιντε Χόφμαν καταδικάστηκε έπειτα από 20 χρόνια σε ισόβια για την εκτέλεση του Σλέιερ και την απόπειρα κατά του πρώην γραμματέα του ΝΑΤΟ Αλεξάντερ Χέιγκ. Η εξουσία δεν ξεχνά ποτέ. Αλλά ούτε και εμείς.

Λίγες μέρες πριν το θάνατο του Χόλγκερ Μάινς, στις 31 Οκτωβρίου 1974 έγραψε το τελευταίο του γράμμα:

"Το μόνο που μετράει είναι ο αγώνας, τώρα, σήμερα, αύριο, χορτάτος ή όχι. Το μόνο που ενδιαφέρει είναι τι βγάζεις εσύ απ' αυτόν. Ένα βήμα μπροστά. Γίνεσαι καλύτερος. Μαθαίνεις από την πείρα. Αυτό πρέπει να βγάλει κανείς σαν συμπέρασμα. Όλα τα άλλα βρωμάνε. Ο αγώνας συνεχίζεται. Κάθε νέα δράση, κάθε αψιμαχία, φέρνει καινούρια άγνωστη πορεία και αυτό αποτελεί ανάπτυξη του αγώνα. Μόνο έτσι εξελίσσεται.

Η αντικειμενική πλευρά της επανάστασης και της αντεπανάστασης: το αποφασιστικό είναι το ότι ξέρει κανείς να μαθαίνει.

Μέσω του αγώνα. Για τον αγώνα. Από τις νίκες, αλλά περισσότερο από τα λάθη, από τις αδυναμίες, από τις ήττες. Αυτό είναι ένας νόμος του μαρξισμού.

Αγώνας, ήττα, πάλι αγώνας, ξανά ήττα και πάλι αγώνα κ.λπ. ως την τελική νίκη, αυτή είναι η λογική του λαού. Λέει ο γέρος.

Πάντως "ύλη". Ο άνθρωπος δεν είναι τίποτ' άλλο από ύλη όπως τα πάντα. Ολόκληρος ο άνθρωπος. Σώμα και Συνείδηση είναι "υλιστική" ύλη και ότι ο άνθρωπος είναι, ότι αυτός είναι, η ελευθερία του είναι ότι η συνείδηση της ύλης επιτάσσει - αυτός ο ίδιος και η εξωτερική του φύση και πάνω απ' όλα: το Είναι του. Αυτό είναι μία πλευρά του Ένγκελς: κρυστάλλινη.

Ο γκουερίλλα υλοποιείται στον αγώνα, στην επαναστατική δράση και μάλιστα: χωρίς τέλος - δηλαδή: Αγώνας ως το θάνατο και φυσικά: συλλογικός.

Αυτό δεν είναι υπόθεση της ύλης αλλά της πολιτικής, της πράξης. Όπως λες εσύ, Πριν απ' όλα η Πράξη, Σήμερα, αύριο, για πάντα. Το χθες υπήρξε, Είναι φυσικό κριτήριο, αλλά πάνω απ' όλα. Πράξη. Το τι είσαι - τώρα - εναπόκειται πρωταρχικά σε σένα.

Η απεργία πείνας δεν θα τελειώσει ακόμα.

Και ο αγώνας δεν σταματά.

Αλλά.

Δώσε σημασία σ' αυτό το σημείο:

Αν ξέρεις, ότι με κάθε γουρουνίσια νίκη ή συγκεκριμένη άψη του θανάτου γίνεται πιο συγκεκριμένη, και εσύ δεν συμμετέχεις πλέον, δηλ. ασφαλίζεις τον εαυτό σου, δίνεις στα γουρούνια μια νίκη, δηλ. μας εγκαταλείπεις, είσαι τότε εσύ το γουρούνι, αυτό διαιρεί και απομονώνει, με σκοπό να επιζήσεις ο ίδιος, και μετά σκασμός, τίποτε για την Πράξη. "Ζήτω ο R.A.F. Θάνατος στο γουρουνίσιο σύστημα". Μετά - όταν δηλαδή συμμετέχεις πλέον μαζί μας στην πείνα - ή καλύτερα ειπωμένο (αν εσύ ξέρεις τι είναι Τιμή), τότε όπως είπα! Ζω, Κάτω ο R.A.F., Ζήτω το γουρουνίσιο σύστημα.

Ή γουρούνι ή άνθρωπος.

Ή θα ζήσεις με οποιοδήποτε τίμημα

ή αγώνας ως το θάνατο

ή πρόβλημα ή λύση.

Στη μέση δεν υπάρχει τίποτε.

Νίκη ή θάνατο λένε παντού και αυτή είναι η γλώσσα του γκουερίλλα, και εδώ ακόμα στην μικροσκοπική διάσταση; Με τη ζωή δηλ. είναι όπως με το θάνατο:

Άνθρωποι (δηλ. εμείς), οι οποίοι αρνούνται να σταματήσουν τον αγώνα, ή νικούν ή πεθαίνουν, αντί να χάσουν και να πεθάνουν.

Αρκετά λυπηρό, να μην μπορεί ακόμη κάτι να γράψεις, Δεν ξέρεις, φυσικά, πως είναι όταν ένας πεθαίνει ή όταν σκοτώνουν κάποιο, Από που αυτό; Για μία στιγμή, κάποιο πρωινό, μου είναι η αλήθεια σκοτωμένη μέσα στο κεφάλι: Έτσι είναι λοιπόν (δεν το ήξερα κι εγώ ακόμη) και μετά (πριν από τον πυροβολισμό να σκοπεύει στα μάτια): Έ δεν βαριέσαι, αυτό ήταν. Σε κάθε περίπτωση στη σωστή πλευρά.

Θα έπρεπε κάτι να αναγνωρίζεις ακόμη. Μα δεν βαριέσαι! Πεθαίνει πάντως κάποιος. Το ζήτημα είναι πως και πως εσύ έζησες και η Πράξη είναι πολύ κρυστάλλινη:

Να αγωνίζεσαι εναντίον των γουρουνιών σαν άνθρωπος για την απελευθέρωση των ανθρώπων. Επαναστάτης στον αγώνα - πάνω απ' όλα αγάπη για τη Ζωή - περιφρονώντας τον θάνατο. Αυτό μετράει για μένα - Να υπηρετείς το λαό - R.A.F."

(από το ΦΡΑΞΙΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ - Η συμμορία Μπάαντερ Μάινχοφ, του Emile Marenssin)

Τιμή στον αγωνιστή Χρήστο Κασίμη

Στις 20 Οκτώβρη του 1977 σε μάχη τα ξημερώματα στον Πειραιά ανάμεσα σε αστυνομικούς και ενόπλους, έξω από τη λαχαναγορά του Ρέντη και κοντά στο εργοστάσιο της AEG τραυματίζεται βαριά στο κεφάλι ο Χρήστος Κασίμης- ένας από τους ενόπλους και με διαμπερή τραύματα οι δύο αστυνομικοί Πλέσσας και Στεργίου. Σταν τόπο της σύγκρουσης βρίσκεται αυτοκίνητο με εκρηκτικές και εμπρηστικές βόμβες. Την επόμενη μέρα στις 21 Οκτώβρη, πεθαίνει από το τραύμα στο κεφάλι ο Χρήστος Κασίμης.

Ο Καραθανάσης δηλώνει ότι ο Κασίμης ανήκει στην εξτρεμιστική αριστερά. Από την αστυνομία ανακοινώνεται ότι γίνονται έρευνες για διεθνές κλιμάκιο αναρχικών τρομοκρατών στην Ελλάδα. Λανσάρεται από τους αστυνομικούς και συγκεκριμένα από τον Καραθανάση η εκδοχή ότι ο Κασίμης δολοφονήθηκε από τους συντρόφους του για να του κλείσουν το στόμα. Το βράδυ τοποθετούνται βόμβες και γράφονται συνθήματα στο Γερμανικό νεκροταφείο στο Διόνυσο: "1944 Αντάρτες ΕΛΑΣ- 1977 αντάρτες πόλης", "Βία στη βία του κράτους".

Στις 23/10 κηδεύεται ο επαναστάτης Χρήστος Κασίμης στο νεκροταφείο Χαλανδρίου. Εκατοντάδες αγωνιστές σύντροφοί του τον αποχαιρετούν με σφιγμένες γροθιές και συνθήματα: "θα εκδικηθούμε", "το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει". Η γυναίκα του Αλεξάνδρα Κασίμη τον αποχαιρετά: "Η κόρη μας κι εγώ σ' ευχαριστούμε για τον αγώνα σου. Ξέρω ότι οι λαϊκοί αγωνιστές δε χάνονται. Έχω εμπιστοσύνη στους συντρόφους σου και τους ευχαριστώ".

Στις 24/10 φτάνει στις εφημερίδες κείμενο της "Επαναστατικής Ομάδας Χρήστος Κασίμης". Στο κείμενο αναφέρονται με λεπτομέρειες οι ενέργειες "της ομάδας για τη διεθνιστική αλληλεγγύη" για την πυρπόληση της αποθήκης και την ανατίναξη τμήματος του εργοστασίου της AEG. Ενέργειες που δεν ολοκληρώθηκαν μετά τη δολοφονία του μέλους της "Διεθνιστικής Αλληλεγγύης" Χ. Κασίμη από δύο αστυνομικούς με πολιτικά. Μετά από λίγες μέρες συλλαμβάνεται από την ασφάλεια Πειραιά ο εργάτης Γιάννης Σερίφης σαν ένας από τους ένοπλους της "Διεθνιστικής Αλληλεγγύης" που διέφυγαν από τον κλοιό της αστυνομίας. Ο Σερίφης μάλιστα κατηγορείται σαν αυτός που σκότωσε τον Κασίμη.

"Ο Χρήστος Κασίμης είναι ο πρώτος αντάρτης πόλεων που έπεσε στην Ελλάδα και η δολοφονία του είναι σταθμός στην ιστορία του ελληνικού λαϊκού και επαναστατικού κινήματος. Ο Χρήστος Κασίμης ανήκε στις επαναστατικές και πρωτοποριακές δυνάμεις του λαϊκού κινήματος. Να βροντοφωνάζει ότι υπάρχει ο αγώνας κατά της κρατικής βίας και τρομοκρατίας, ότι υπάρχουν δηλαδή άνθρωποι που πολεμούν την εκμετάλλευση και την κοινωνική αδικία και ότι όλοι αυτοί είναι άμεσα συναγωνιστικά αλληλέγγυοι με όλους τους αγωνιστές του κόσμου, ότι αυτοί δε δικάζονται αλλά δικάζουν. Δεν "αδικοχάθηκε" όπως λένε μερικοί "καλοπροαίρετοι". Είχε κάνει τον αγώνα του καθημερινό και ήξερε τι τον περιμένει. Απλώς χάθηκε. Κι ο χαμός του είναι λύπη για όσους το γνώρισαν. Ο αγώνας του και στη δικτατορία και σήμερα ήταν ξεκάθαρος. Αγώνας βαθιά συνειδητοποιημένου ανθρώπου- γι' αυτό προσπαθούν να το θάψουν. Και γι' αυτό πρέπει να το θυμούνται όσοι θέλουν. Κέρδισε έτσι την κάθε στιγμή της ζωής του αγωνιζόμενος απλά αλλά μαχητικά και με αποφασιστικότητα δίνοντας όλες του τις δυνάμεις". (από την ομιλία της Αλεξάνδρας Κασίμη).

Ο μόνος τρόπος να τιμήσουμε τη μνήμη του αγωνιστή Χρήστου Κασίμη σήμερα, είναι ο συνεχής ασυμβίβαστος αγώνας μέχρι την καθολική κοινωνική απελευθέρωση.

15 ΟΚΤΩΒΡΗ 1926 Γεννιέται ο Μισέλ Φουκό.

17 ΟΚΤΩΒΡΗ 1986 Ξεκινά ο αποκλεισμός της περιοχής που κατασκευαζόταν το πυρηνικό εργοστάσιο του Vakersdorf στη Γερμανία.

18 ΟΚΤΩΒΡΗ 1977 Δολοφονούνται στα κελιά τους οι Α. Μπάαντερ, Γ. Ένσλιν και Κ. Ράσπερ, μέλη της RAF.

19 ΟΚΤΩΒΡΗ 1977 Εκτελείται από τη RAF ο βιομήχανος Sleyer.

20 ΟΚΤΩΒΡΗ 1977 Δολοφονείται στο Ρέντη, μετά από συμπλοκή με την αστυνομία, ο Χρήστος Κασσίμης.

21 ΟΚΤΩΒΡΗ 1876 Στο παράνομο συνέδριο της Φλωρεντίας παρουσιάζονται και γίνονται δεκτές οι αντιλήψεις της «Έμπρακτης Προπαγάνδας» και του «Αναρχικού Κομμουνισμού».

21 ΟΚΤΩΒΡΗ 1918 Πρώτο πανελλήνιο εργατικό συνέδριο.

Ενάντια σε μια κρυφή γενοκτονία

Το κείμενο αυτό δεν έχει σαν σκοπό να προτρέψει κάποιον να γίνει "οικολόγος" ή φυτοφάγος. Θίγονται ζητήματα και αναφέρονται καταστροφές με απώτερο σκοπό την κατανόηση της ανθρώπινης κουλτούρας που εκφράζεται με καταναγκασμό, καταπίεση, με ρατσισμό ακόμη, απέναντι στην φύση και σ' όλους τους ζωντανούς οργανισμούς που την αποτελούν.

Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ εκφράζεται σε πολλά επίπεδα, όπως η καταπίεση των "τριτοκοσμικών" από τους "πρωτοκοσμικούς", η καταπίεση των γυναικών από την πατριαρχική κοινωνία, η καταπίεση των ζώων και της γης από την ανθρωποκεντρική κουλτούρα. Ο ανθρώπινος πολιτισμός και ο ανθρωποκεντρισμός, έχουν κηρύξει πόλεμο ενάντια στη φύση προσπαθώντας να την ελέγξουν και να κυριαρχήσουν πάνω της. Ανθρωποκεντρισμός, είναι η πίστη πως ο άνθρωπος είναι το κέντρο, το ανώτερο ον της φύσης, η πίστη πως τα πάντα περιστρέφονται γύρω από αυτόν. Αυτή η πίστη, λοιπόν, θεωρεί πως η αξία της φύσης είναι οι φυσικοί της πόροι και πως υπάρχει για να παίρνουμε και να καταναλώνουμε αυτούς τους πόρους.

Ο πόλεμος του ανθρώπου ενάντια στην φύση και το ολοκαύτωμα που συντελεί ενάντια στα μη-ανθρώπινα όντα, δεν διαφέρουν από τον μιλιταρισμό, τη βία και την καταπίεση που τα κράτη επιβάλλουν στους λαούς. Ο άνθρωπος προσπαθεί να ελέγξει την φύση και όλους τους ζωντανούς οργανισμούς για το δικό του όφελος. Αποξηραίνει λίμνες καταστρέφοντας βιότοπους, αλλάζει την ροή ποταμών, καταστρέφει και πυρπολεί δασικές εκτάσεις, μολύνει με τα σκουπίδια του και τα χημικά του, φυλακίζει, βασανίζει και δολοφονεί ζώα, κλπ., χωρίς ποτέ να αναλογιστεί τις επιπτώσεις που θα έχουν οι πράξεις του, όχι μόνο σ' αυτόν αλλά σε όλο το οικοσύστημα. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι το οικονομικό του κέρδος και το στομάχι του.

Ζώντας σε μια καπιταλιστική κοινωνία καταναλώνουμε για να καταναλώνουμε, αγοράζουμε, τρώμε άχρηστα στην πλειοψηφία προϊόντα που μας έχουν κάνει να πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητα. Το να τρώει κάποιος κάθε μέρα προϊόντα κρέατος, θεωρείται καλοπέραση και αναγκαιότητα. Η αλήθεια όμως είναι πως τα προϊόντα κρέατος έχουν μεγαλύτερο οικονομικό κέρδος από οτιδήποτε φυτικό προϊόν και επομένως συμφέρει περισσότερο.

Τα ζώα της κρεατοπαραγωγής, λόγω των συνθηκών, είναι σε άθλια κατάσταση υγείας και προσβάλλονται συνέχεια από αρρώστιες. Μερικές φορές το κρέας πουλιέται αρρωστημένο γιατί δεν εντοπίζεται. Από τότε που τα ζώα περιορίστηκαν στις φάρμες (φυλακές) αναπαραγωγής, σπάνια βλέπουν το φως της ημέρας, δεν τρέχουν, είναι στοιβαγμένα το ένα δίπλα στο άλλο σε κλειστούς χώρους. Ταΐζονται με ότι απομένει από σώμα των αδελφών τους, κόκαλα και πέτσες, αυτιά και πόδια, αλεσμένα και αποξηραμένα σε σκόνη. Για να καταπολεμηθεί η αρρώστια ποτίζονται αντιβιοτικά συνέχεια. Επίσης ταΐζονται με ορμόνες για γρήγορη ανάπτυξη.

Στις φυλακές κρατούνται μόνο οι ράτσες εκείνες, ενός είδους, που αποδίδουν περισσότερο οικονομικό κέρδος. Ράτσες που "βγάζουν" πολύ κρέας, ράτσες που παχαίνουν γρήγορα, ράτσες που γεννούν συνέχεια αυγά, ράτσες που "βγάζουν" πολύ γάλα. Οι υπόλοιπες ράτσες μπορούν να αφανιστούν

γιατί δεν ενδιαφέρουν οικονομικά. Έχει υπολογιστεί πως σε 20 περίπου χρόνια, τα μόνα θηλαστικά που θα υπάρχουν στον πλανήτη θα είναι αυτά που ο άνθρωπος έχει επιλέξει για να ζήσουν. Όταν εξαφανίζεται ένα είδος ζώου, διαταράσσεται το οικοσύστημα, γιατί όλα τα υπόλοιπα είδη, η επιβίωση των οποίων εξαρτάται από αυτό, εκτίθεται επίσης στον ίδιο κίνδυνο.

Ο καθένας μας παίζει τον ρόλο του στον οικο-βιασμό και στο ολοκαύτωμα των μη-ανθρώπινων όντων. Δεν χρειάζεται πλέον να σκοτώνουμε οι ίδιοι τα ζώα, ή να πετάμε τα σκουπίδια μας στο περιβάλλον, το κάνουν άλλοι για εμάς. Εμείς "απλώς" συναινούμε με την σιωπή μας και με την διαιώνιση της κατάστασης.

"Υποστηρίζουν πως επειδή είμαστε άνθρωποι και χρησιμοποιούμαι τον ίδιο κώδικα ομιλίας έχουμε μεγαλύτερη αξία, αλλά όταν υποφέρουμε διαφέρει καθόλου ο πόνος μας από αυτόν των ζώων; Ο διαχωρισμός ανάμεσα σε ανθρώπινα δικαιώματα και τα δικαιώματα των μη ανθρώπινων ζώων είναι της ίδιας μορφής προκατάληψης όπως των λευκών ενάντια στους μαύρους και των ναζί ενάντια στους Εβραίους και εμπόδιο για την ελευθερία μας. Μονάχα όταν το τελευταίο μαχαίρι του τελευταίου χασάπη έχει καταστραφεί, θα μπορέσουμε να κατακτήσουμε πραγματική ειρήνη και ελευθερία. Πιστεύουμε ότι όλα τα έμψυχα όντα, ανεξάρτητα από το είδος και τη ράτσα τους, ανθρώπινα και μη ανθρώπινα, έχουν το δικαίωμα να ζήσουν την ζωή τους ελεύθερα, χωρίς να υποφέρουν από την ανθρώπινη παρέμβαση" **Conflict**

ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ των ανθρώπινων και μη-ανθρώπινων όντων, θα πρέπει να τον βλέπουμε σαν ενιαίο και αλληλοεξαρτώμενο. Οι ρίζες της εκμετάλλευσης των ζώων και γενικά της φύσης είναι η κουλτούρα του κέρδους, που τοποθετεί το οικονομικό κέρδος και πλούτο πάνω από τη ζωή. Ο καταναλωτικός, βιομηχανικός και αστικός τρόπος ζωής μας είναι αυτός που δημιουργεί αυτή την κουλτούρα.

Θα πρέπει να ξεπεράσουμε την ανθρωποκεντρική, γενο-ρατσιστική (η πίστη της υπεροχής του ανθρώπινου είδους) άποψη, την κατεστημένη ιεραρχία με το ανθρώπινο είδος στην κορυφή της πυραμίδας και ανώτερο από τα άλλα είδη ζώων. Πραγματική αναρχία είναι η συνειδητοποίηση πως καμια μορφή ζωής δεν είναι ανώτερη από κάποια άλλη, αλλά ότι όλες οι διαφορετικές μορφές ζωής είναι ίσες. Η καταπίεση, ο ρατσισμός, ο φασισμός δεν καταπολεμούνται ολοκληρωτικά εφόσον ο αγώνας εναντίον τους δεν περιλαμβάνει όλους τους καταπιεζόμενους.

Σαν ίσος, ο άνθρωπος, με όλες τις μορφές ζωής δεν έχει το δικαίωμα να μειώσει την ποικιλία και τον πλούτο του οικοσυστήματος. Η φύση είναι ένας ζωντανός οργανισμός και σαν τέτοιο πρέπει να του φερόμαστε χωρίς να προσπαθούμε να την ελέγξουμε και να την κυριεύσουμε, να ζούμε σε αρμονία μαζί της.

Η άμεση δράση, είναι η μόνη αντίσταση, ενάντια στον οικο-βιασμό και την οικο-γενοκτονία. Το κίνημα της άμεσης δράσης επιτίθεται σε βιομηχανικές μονάδες, σε μηχανήματα, σε εργαστήρια, αλλά πάντα στην ιδιοκτησία και όχι σε ανθρώπους. Στόχος του είναι να επιβαρύνει οικονομικά τους εκμεταλλευτές. Το τρωτό σημείο ενός οικονομικού συστήματος που βασίζεται στο κεφάλαιο είναι το οικονομικό συμφέρον. Όσοι δεν καταλαβαίνουν από λόγια, μπορούν να εξαναγκαστούν μέσω της τσέπης τους. Θα μπορούσε κάποιος να πει: τι αξία έχει ο αγώνας για την απελευθέρωση των ζώων ή της γης ή τι μας νοιάζει εμάς, τι στιγμή που η ανθρώπινη ζωή δεν έχει καμια αξία. Για τους ανθρώπους υπάρχει η ελπίδα κάποτε να ενωθούν και να εξεγερθούν ενάντια στους καταπιεστές τους, για τα ζώα όμως και την φύση, δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα, γι' αυτό είναι αναγκαίο να βοηθήσουμε εμείς στην απελευθέρωση τους από τον άνθρωπο.

Ο αγώνας για την απελευθέρωση της φύσης και των ζώων, είναι ένας αγώνας ενάντια στην καπιταλιστική κοινωνία. Τα τελευταία χρόνια έχει εμφανιστεί το ριζοσπαστικό επαναστατικό οικολογικό κίνημα. Η καρδιά αυτού του κινήματος είναι η **"Earth First"** (η γη πρώτα). Η EF είναι μη ιεραρχικό κίνημα, δεν έχει πληρωμένο προσωπικό ή επίσημη ηγεσία, είναι μαζικό κίνημα και όχι οργάνωση. Τα μέλη της EF, όπως και της **ELF (Earth Liberation Front** - Απελευθερωτικό Μέτωπο της Γης), δεν στηρίζονται και δεν συνδιαλέγονται με το κράτος. Οι αναρχο-οικολόγοι πιστεύουν πως τα υπάρχωντα πολιτικά συστήματα ευθύνονται για την καταστροφή του οικοσυστήματος. Θεωρούν τα οικοσαμποτάζ (υλικές καταστροφές) σαν αναγκαία και δικαιολογημένη τακτική. Καταστρέφουν μπουλντόζες, γερανούς, αλυσοπρίονα και οτιδήποτε άλλο καταστρέφει το οικοσύστημα. Εμποδίζουν με διάφορους τρόπους την πραγματοποίηση νέων αυτοκινητόδρομων, αεροδρομίων κλπ (τα Μεγάλα Έργα που λέμε στην Ελλάδα).

Ένα άλλο μαζικό κίνημα είναι το **ALF (Animal Liberation Front** - Μέτωπο για την Απελευθέρωση των ζώων). Και εδώ θεωρείται το σαμποτάζ αναγκαίο. Τα μέλη του ALF, επιτίθονται σε βιομηχανικές φάρμες, σφαγεία, σε εργαστήρια που κάνουν πειράματα σε ζώα, κλπ. Ακόμη κρύβονται μέσα στα δάση και εμποδίζουν τους κυνηγούς να "χτυπήσουν" διώχνοντας τα ζώα. Τα ζώα που ελευθερώνονται μεταφέρονται σε μυστικές φάρμες και όσα δεν χρειάζονται φροντίδα (ζώα από πειράματα) αφήνονται ελεύθερα στους βιότοπούς τους.

Ο αγώνας για την απελευθέρωση της γης και των ζώων σίγουρα δεν είναι η μόνη "αλήθεια", αλλά πρέπει να θεωρείται συμπληρωματικός στον αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. Το ολοκαύτωμα που συντελεί το ανθρώπινο είδος στα μη-ανθρώπινα όντα έχει άμεσες συνέπειες στην υγεία, στην πείνα στον "τρίτο" κόσμο, στον πόλεμο και στην καταστροφή του περιβάλλοντος.

ΑΠΟΔΑΣΩΣΗ: Κάθε χρόνο μια περιοχή ίση σε μέγεθος με την Μ. Βρετανία, αποψιλώνεται με διάφορους τρόπους για να δημιουργηθούν βοσκότοποι. Τα ζώα που εκτρέφονται στους βοσκότοπους αυτούς προορίζονται για ανθρώπινη κατανάλωση. Αυτή τη στιγμή στον Αμαζόνιο υπάρχουν 100.000 βοσκότοποι για αγελάδες, εκεί που παλιά υπήρχαν δάση. Για την καταστροφή της Αιθιοπίας και του Σουδάν, κατά ένα μέρος είναι υπεύθυνη η αποδάσωση και η αποψίλωση. Σιγά σιγά, σ' αυτούς τους τόπους η βροχή παρασύρει το χώμα και η γη ερημώνεται. Σταδιακά ο ήλιος ξεραίνει το χώμα και η γη γίνεται έρημος.

ΜΟΛΥΝΣΗ: Περίπου, 250.000 λίβρες από ζωικά απόβλητα παράγονται κάθε δευτερόλεπτο και ρίχνονται μέσα σε ρυάκια και ποταμούς μαζί με χημικά. Τα σφαγεία και τα εργοστάσια παραγωγής κρέατος, προξενούν το 50% του συνόλου της μόλυνσης των νερών. Το 50% από όλα τα αντιβιοτικά που καταναλώνονται σε μια χώρα δίνονται στα ζώα που εκτρέφονται μαζικά.

ΣΠΑΤΑΛΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ: Το 45% από όλο το νερό στις ΗΠΑ, χρησιμοποιείται για την διατροφή και την αναπαραγωγή ζώων που προορίζονται για ανθρώπινη κατανάλωση. Διόμισυ χιλιάδες γαλόνια νερό χρειάζονται για να παραχθεί μια λίβρα κρέας. 25 γαλόνια νερό χρειάζονται να παραχθεί μια λίβρα κριθάρι. Το να παράγεις ένα κιλό κρέας προϋποθέτει 9% περισσότερο έδαφος, 8% περισσότερα καύσιμα, 20% περισσότερο νερό από όσο χρειάζεται για να παραχθεί ένα κιλό κριθάρι.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΕΙΝΑ: Σε χώρες του "τρίτου" κόσμου, πολυεθνικές αγοράζουν ή αποψιλώνουν μεγάλες εκτάσεις δάσους, χρησιμοποιώντας τους "ιθαγενείς" σαν φτηνά εργατικά χέρια. Άνθρωποι που δουλεύουν για ένα κομμάτι ψωμί και που σε πολλές περιπτώσεις αναγκάζονται να δουλέψουν με την βία. Αυτά που παράγουν δεν μπορούν να τα τρώνε, πρέπει να εξαχθούν σαν φτηνή πρώτη ύλη στις χώρες του "πρώτου" κόσμου. Αυτά που παράγουν ξαναγυρίζουν στην χώρα τους μέσα σε συσκευασία και κοστίζει το 5πλάσιο ή χρησιμοποιούνται σαν τροφές για τα ζώα (για ανθρώπινη κατανάλωση) του "πρώτου" κόσμου.

Πολυεθνικές εταιρίες αποψιλώνουν μεγάλες εκτάσεις παρθένων περιοχών, για να θρέψουν αγελάδες οι οποίες θα γίνουν χάμπουργκερ στον "πρώτο" κόσμο. Το μόνο που υπάρχει στις αποψιλωμένες περιοχές είναι χορτάρι για βοσκή. Το 90% από όλο το κριθάρι που παράγεται, σπαταλιέται για να ταΐσουμε ζώα για ανθρώπινη κατανάλωση, όπως και το 80% από την παραγωγή καλαμποκιού. Το έδαφος χρησιμοποιείται για την διατροφή ενός κρεατοφάγου, θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την διατροφή 20 φυτοφάγων. Με τους145 τόνους από κριθάρι και φασόλια σόγιας που χρησιμοποιούνται για την διατροφή ζώων παράγονται 21 τόνοι κρέας και ζωικές τροφές για την διατροφή του ανθρώπου.

ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ: Δεν θεωρώ απαραίτητο να αναφερθώ στις αρρώστιες που γενικά προκαλεί η κρεατοφαγία, το μόνο που αναφέρω είναι τι ακριβώς γίνεται την ώρα της σφαγής. Όπως αρρωσταίνουν τα σώματά μας την ώρα της έντονης οργής ή φόβου έτσι και τα ζώα. Γίνονται βιοχημικές αλλαγές, η στάθμη των ορμονών στο αίμα του ζώου - ιδιαίτερα της αδρεναλίνης - αλλάζει ριζικά όταν το ζώο βλέπει γύρω του άλλα ζώα να δολοφονούνται και να παλεύουν μάταια για την ελευθερία. Αυτές, οι μεγάλες ποσότητες ορμονών, παραμένουν στο κρέας και αργότερα, όταν καταναλώνεται, δηλητηριάζουν τους ανθρώπινους ιστούς. Όλες αυτές οι τοξίνες και οι χημικές ουσίες που δημιουργούνται από τα ζώα την ώρα της σφαγής, δηλητηριάζουν τον άνθρωπο σωματικά και πνευματικά

ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΕΙΔΩΝ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ: Το κυνήγι είναι μιλιταριστικός πόλεμος ενάντια στην φύση. Καταστρέφει την ισορροπία του φυσικού πληθυσμού των ζώων. Μέσα σε ένα χρόνο για να δημιουργηθούν περισσότερα "κυνηγήσιμα ζώα", μόνο στις ΗΠΑ κάηκαν 422.868 στρέμματα δάσους για να επιτραπούν οι ακτίνες του ήλιου να φτάσουν στο έδαφος, ώστε να φυτρώσει χόρτο για βοσκή, που θα προκαλέσει επιπλέον άνοδο της γεννητικότητας των κυνηγίσημων ζώων, που σημαίνει περισσότερους στόχους κυνηγιού. Επίσης 18.094 στρέμματα αποδασώθηκαν για τον ίδιο λόγο.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΓΟΥΝΑΣ: Αυτή η βιομηχανία ευθύνεται για τον φόνο και τον βασανισμό εκατομμυρίων ζώων. Κάποια από τα ζώα που χρησιμοποιούνται για την γούνα τους, προέρχονται από τεχνιτή αναπαραγωγή. Δολοφονούνται με αέρια και ηλεκτροσόκ στον πρωκτό (για να μην καταστραφεί η γούνα τους), ύστερα από μια ζωή μέσα στα κλουβιά. Χρειάζονται 50 έως 80 ζώα για να δημιουργηθεί μια γούνα.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΣΤΑ ΖΩΑ: Ενα ζώο δολοφονείται κάθε 3 δευτερόλεπτα στις ΗΠΑ και συνολικά 90.000.000 κάθε χρόνο. Τα αποτελέσματα των πειραμάτων αυτών δεν μπορούν να εφαρμοστούν στους ανθρώπους λόγω των ουσιωδών διαφορών ανάμεσα σε αυτά τα διαφορετικά είδη. Οι οργανικές, ανατομικές, βιολογικές, μεταβολικές, γενετικές και ψυχικές διαφορές είναι πολύ ουσιώδεις. Κανένα είδος ζώου δεν αντιδρά το ίδιο με κανένα άλλο σε δοκιμές, πειράματα και φάρμακα. Τα αποτελέσματα των πειραμάτων δεν δίνουν ακριβή στοιχεία, και είναι άχρηστα για τον άνθρωπο. Ουσίες που είναι θανατηφόρες για ένα είδος, είναι θεραπευτικές για ένα άλλο. Μερικά παραδείγματα είναι αρκετά:

Πενικιλίνη: φάρμακο για τον άνθρωπο - απλή γεύση αρκεί να σκοτώσει τα ινδικά χοιρίδια.

Στρυχνίνη: θανατηφόρο δηλητήριο για τον άνθρωπο - δεν έχει καμια επίδραση στις κότες, στα ινδικά χοιρίδια και στις μαϊμούδες, ακόμα και σε δόσεις πάρα πολύ μεγάλες.

Βιταμίνη C: Η ολοκληρωτική στέρηση της στις μαϊμούδες, ινδικά χοιρίδια και τον άνθρωπο προκαλεί τον θάνατο από σκορβούτο. Οι σκύλοι, γάτες, αρουραίοι, ποντίκια, παραμένουν υγιείς επειδή οι οργανισμοί τους παράγουν αυτή την βιταμίνη.

"Ο μόνος τρόπος να μάθουμε αν ένα φάρμακο είναι ασφαλές για τον άνθρωπο, είναι να του το δώσουμε" **British Medical Journal, 1980.** (πηγές : φυλλάδια του ALF)

Σ. Μ.